

**Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department**

Translation project:
How to Slay at Work by S. Bonner

Перекладацький проєкт:
Переклад книги С. Боннер «*How to Slay at Work*»

BA paper

Viktoriia Kulikovska
PERb-2-240d

Research adviser:
S. Merkulova, Ph.D.

Цими підписом засвідчую, що подані
на захист рукопис та електронний
документи є ідентичні
02.06.2025



Kyiv – 2025

Abstract

This paper deals with peculiarities of translating expressive communication and specific humour in a literary text, focusing on interactions between the author and reader, and between characters. The first chapter is dedicated to the translation of the part of *How to Slay at Work* by S. Bonner and the second chapter contains translation analysis of the most challenging elements of communication in the novel. Particular attention is given to swearing, black humor and irony as elements of stylistic expression and character development that was rendered into target language with the use of various translation techniques.

Key words: communication, black humor, irony, swearing, dialogue, point of view.

Анотація

У роботі висвітлюються особливості перекладу виразної комунікації та особливого гумору в художньому тексті з акцентом на взаємодії між автором і читачем, а також між персонажами. Перший розділ присвячено перекладу фрагменту книги С. Боннер «How to Slay at Work», а другий розділ містить аналіз перекладу елементів комунікації в романі, що викликали найбільші труднощі. Особлива увага приділяється лайці, чорному гумору та іронії як елементам стилістичного вираження та розвитку персонажів, що були передані мовою перекладу за допомогою різних перекладацьких прийомів.

Ключові слова: комунікація, чорний гумор, іронія, лайка, діалог, точка зору.

Contents

Introduction.....	4
Chapter 1. Translation of the novel <i>How to Slay at Work</i> by Sarah Bonner.....	5
Chapter 2. Approaches to Recreating Specific Humour and Expressive Conversational Communication into Ukrainian: The Case of <i>How to Slay at Work</i> by S. Bonner	38
2.1 General characteristics of the novel.....	38
2.2 Analysis of different ways of communication and humour in this novel <i>How to Slay at Work</i>	39
2.3 Translation of different ways of communication and humour	43
Conclusions.....	48
List of references.....	49
Appendices.....	51

Introduction

The **relevance** of the translation project of the book *How to Slay at Work* by Sarah Bonner lies in the growing interest in translating contemporary literary texts that contain expressive language, including swearing, black humor, and irony. These elements are often culturally and emotionally charged, which makes their adequate rendering into the target language a challenging and topical task. The process of translation is both developing rendering skills and exploring the peculiarities of the given book.

The state of the study of the problem is examination of stylistically marked language, particularly taboo expressions and humor in a thriller. Translation scholars whose works were used in this work are Mona Baker, L. Molina, A. Hurtado Albir and others. The work explores various approaches to translating cultural and emotional content in fiction.

The object of the research is expressive communication and specific humour in contemporary English literary prose.

The subject is the analyzing of literary fiction and translation procedure with the focus on rendering of swearing, black humor, and irony into Ukrainian language. The features mentioned are expressive means and literary devices that characterize the interaction between author and the reader and as well as between characters.

The purpose of the research is to analyze translation techniques used to convey emotionally and stylistically marked language in literary communication in the novel *How to Slay at Work* by Sarah Bonner.

Objectives of the study:

- 1) to carry out the translation of the part of the novel *How to Slay at Work* by Sarah Bonner considering the genre and style of the book;
- 2) to analyze expressive communication and specific humour in the book;
- 3) to define and comment on translation techniques applied to render them in Ukrainian.

The research material is the book *How to Slay at Work* by Sarah Bonner and its translation into Ukrainian language.

The work consists of an introduction, translation part, analysis of specific aspects of the text and their translation, and conclusions. The translation project consists of 28 pages of the actual translation and 10 pages of the translator's analysis. The source text consists of 11, 432 words and 60, 699 characters with spaces, and the target language translation consists of 9, 540 words and 58, 937 characters with spaces.

Chapter 1. Translation of the novel *How to Slay at Work* by Sarah Bonner

How to slay at work by Sara Bonner

Source Text

Target Text

1

My boss is a stone-cold bitch. But please don't think I hate her; far from it, I admire her. She's an icon. She *slays*. Freya Ellwood-Winter, Sales Director of Serendipity Cosmetics plc, goes through life not giving even one single fuck what people think of her. Just imagine how free she must feel to be so unshackled from propriety and the normal rules that govern our social contracts.

Of course, I would rather she wasn't my boss. I'd rather *I* wasn't the person being summoned into her office at 7 a.m., before I've even been able to take a sip of my coffee or change out of the trainers I wear for my commute.

She doesn't bother with any pleasantries. 'Samantha has quit.'

'Oh?' I reply, wondering if Freya will elaborate.

She doesn't. 'We leave for Paris in a few hours.'

'We? As in—'

She cuts me off with a stare and a sigh. 'You will obviously take over Samantha's workload.' This conversation is undeniably a complete waste of her time.

'Right,' I reply, trying to keep my tone neutral, as if this is a reasonable request from her and not an utter piss-take. I mean, it's an overnigher, what if I had plans for this evening? Plans that don't involve an impromptu trip to France. And don't get me started on the fact that I now need to learn the ins and outs of the deal with C'est Magnifique. 'I'll need to go home to get my passport.'

The look she gives me could turn a person to stone. 'Well at least you can jog there,' she says as her gaze sweeps down to my footwear.

1

Моя начальниця – ще та стерва. Вам може здатися, що я її ненавиджу, але це не так. Навпаки, я нею захоплююся. Вона – ікона. Вона була фатальною жінкою – зухвалою та нахабною. Фрея Елвуд-Вінтер, директорка з продаж у компанії «*Serendipity Косметікс*», йде по життю, не керуючись думкою оточуючих. Просто уявіть, наскільки вільною вона себе відчуває від моральних норм і правил, які диктує наш соціум.

Я б не хотіла бути її підлеглою. Не хотіла бути тією, кого викликають до її кабінету о сьомій ранку, перш ніж я встигаю сьорбнути кави або вдягнути змінне взуття.

Її не хвилюють люб'язності.

– Саманта тут більше не працює.

– Невже? – відказую я, очікуючи на подробиці. Звісно, їх не було.

– За кілька годин вилітаємо до Парижу.

– Тобто я теж...

Змірявши мене поглядом та зітхнувши, вона мене перебила:

– Так, тобі доведеться взяти частину роботи Саманти на себе. – Ця розмова, безперечно, марна трата її часу.

– Гаразд, – лише відповідаю я так, ніби вона попросила мене про щось нормальне, а не поставила перед фактом. Вона не думає про те, що відрядження до Франції зовсім не входило в мої плани. Я вже мовчу про те, що мені тепер доведеться розбиратися в усіх тонкощах угоди з компанією «*Се Ман'іфік*».

– Я мушу заїхати додому за паспортом, – кажу я.

Її погляд може перетворити людину на камінь.

I message Sam on my way to the tube. I need to know what happened; did she get fired? Or did she finally reach breaking point and tell Freya where to stick the job? If that was the way it happened, I wish I'd been there to witness. Sam doesn't reply.

The flat is quiet as I let myself in; Lissa must still be asleep, the vat of cheap wine she drank last night still cradling her in its languid embrace. The place is a mess, Lissa's stuff strewn everywhere; there's even a pair of her tights hanging off the lamp in the living room. We're total opposites: I'm tidy and ordered – a neat freak, Lissa calls me – but she's an absolute slattern. We've lived together since we were teenagers – sharing a room at the home and then this flat – and I've finally learned not to let it get to me. Plus Lissa is currently temping for a fashion PR company and having samples all over our communal space makes it much easier for me to borrow things. Like the fabulous Louboutin heels that are lying incongruously under the breakfast bar in the kitchen. They'll be perfect with the black L. K. Bennett dress that's been hanging in the hallway for almost a month.

I scribble her a note on the fridge. She's notoriously dreadful at reading text messages or WhatsApp, but she's a creature of habit who needs a milky coffee every morning, so she always sees the little magnetic whiteboard. Then I carefully pack my little carry-on case, pluck my passport from its home in the small safe in my bedroom, and head back to the office.

Lissa messages me just as I'm rehearsing the final touches of the pitch I will give our Parisian clients.

Ooooh! Look at you! International jetsetter xx

Lissa has always had this thing about business travel. She thinks it's exciting and glamorous and a perk. A fucking perk! The next twenty-four hours will swing between absolute boredom and horrendous stress in luxurious settings that cannot be enjoyed. I will live in constant fear that I'll say something outlandishly offensive in my terrible French, or order something in a restaurant that is delivered to the table still alive

– Якраз матимеш нагоду зробити пробіжку, – натякає вона на мої кросівки, які я так і не встигла перевзути.

Дорогою до метро я пишу Саманті. Цікаво, що трапилось. Невже її звільнили? Чи в неї закінчилось терпіння і вона сказала Фреї, куди їй варто засунути свою роботу? Хотіла б я це побачити. Але Сем не відповідає.

В квартирі було тихо. Лісса, певно, досі спить, стискаючи в своїх обіймах вчорашню пляшку дешевого вина. У квартирі безлад, скрізь розкидані речі Лісси, а на лампі у вітальні висить її пара колготок. Ми з нею зовсім не схожі, адже я – затята перфекціоністка, яка любить чистоту і порядок, а вона – справжня нечупара. Ми почали жити разом ще коли буду підлітками: спочатку доводилось ділити кімнату в будинку, а тепер цю квартиру. Але, зрештою, я навчилася миритися з цим. До того ж, Лісса працює в дизайнерській піар-компанії, а тому в нас по квартирі розкиданий різний одяг, який я можу позичати. Ось, наприклад, оці розкішні підбори від «Лабутен», що валяються під барною стійкою, чудово пасуватимуть до моєї чорної сукні від «Л. К. Беннет», яка вже місяць висить у прихожій.

Я залишаю їй записку. Вона, як відомо, терпіти не може читати СМС або повідомлення на «Ватсап», але Лісса – людина звички, якій щоранку потрібна кава з молоком, тому вона завжди помічає мої записки які я прикріплю магнітиками на холодильнику. Я дбайливо пакую свою маленьку дорожню сумку, забираю паспорт з маленької шафки в спальні і повертаюся до офісу.

Лісса пише мені саме тоді, коли я опрацьовую останні штрихи презентації, яку маю представити нашим паризьким клієнтам.

«Оооо! Поглянь на неї! Міжнародна мандрівниця»

Лісса любить відрядження. Для неї це нагода відчутти розкіш, такий собі бонус. Довбаний бонус! Наступні двадцять чотири години мені доведеться балансувати між суцільною нудьгою і шаленим стресом серед розкішного оточення, яким не можна насолоджуватися. Я боютимусь ляпнути щось не те своєю ламаною французькою, або замовити якісь сирі морепродукти у ресторані. І весь цей час

and squirming. And all the while under the watchful and ever-judgemental eye of Freya Ellwood-Winter.

I've worked for Freya for almost two years as her Bid Analyst. Technically I'm meant to write pitch packs for potential high-value clients and brand collaborators, but most of my time is spent as a glorified PA, running seemingly random errands for her while she makes vague promises about future opportunities if I prove myself. Sam is – was, I guess, seeing as she's quit – the Bid Manager, the one who accompanies Freya as she jetsets all over the place. It might sound more senior – and it is, of course – but the reality is Sam takes – took – a lot of meeting notes and spends – spent? Who the fuck knows – most of the rest of her time booking ridiculously specific hotel rooms and making all the travel arrangements. I guess I do both of these jobs now. And I guess there won't be a pay rise any time soon. This will be dressed as an opportunity and I'll take it, make some sycophantic noises about how I relish the challenge and then bitch about it to Lissa later. Welcome to office life in the twenty-first century.

At twelve minutes past eleven, Freya suddenly appears at the door to her office and announces we're leaving in five minutes. I scramble into action mode: I call a town car, shut down my computer, gather my things, and run downstairs to ensure I'm ready and waiting at sixteen minutes past. I watch the clock behind the receptionist as it ticks forward.

Seventeen past. Eighteen past. Nineteen past. I need to pee. Three more minutes pass; I could've nipped to the loo but it wasn't worth the risk that the lift doors would open and she wouldn't find me waiting. I'll have to hold it, feeling as if I'm about to burst, until we arrive at St Pancras.

The uniformed town car driver pops his head into the reception area. 'Pickup for Millie Brooks?' I stretch my face into an exaggerated grimace at him. He's driven us before and he knows what my expression means. 'I'll wait in the car,' he says with a huff.

перебуваючи під пильним і завжди осудливим поглядом Фреї Елвуд-Вінтер.

Я працюю на Фрею майже два роки на посаді аналітика тендерних пропозицій. Формально я маю розробляти рекламні пропозиції для потенційних клієнтів і партнерів бренду, але більшу частину часу я проводжу в ролі прославленого асистента, виконуючи, здавалося б, дріб'язкові доручення, в той час як вона дає туманні обіцянки про майбутні можливості, якщо я себе гарно зарекомендую. Сем – це наша менеджерка з організації тендерів, яка завжди супроводжує, чи, краще сказати, супроводжувала Фрею, коли та була у вічних роз'їздах. Можливі її посада звучить більш авторитетно – а в певному сенсі так воно і є – проте більшу частину часу Сем постійно робить (або робила) нотатки під час зустрічей та бронює – чи бронювала, чорт його тепер знає, – якісь супер неординарні номери в готелях, займаючись загальною підготовкою до відряджень. На мої плечі лягли тепер обидві задачі. Але сумніваюсь, що мені за це будуть доплачувати. Я скористаюся цим уявним шансом, видам кілька підлабузницьких фраз про те, як мене мотивують виклики, а потім пожаліюся про це Ліссі. Ласкаво просимо в офісне життя двадцять першого століття. О дванадцятій хвилині на дванадцяті Фрея несподівано з'являється у дверях свого кабінету й оголошує, що ми виходимо за п'ять хвилин. Я вмикаю бойовий режим: викликаю таксі, вимикаю комп'ютер, збираю речі і біжу вниз, щоб переконатися, що я вклалася в час і вже о шістнадцятій хвилині на дванадцяті була готова. Стою і спостерігаю за годинником за спиною адміністратора, стрілка якого кокає вперед.

Сімнадцята хвилина минула. Вісімнадцята. Дев'ятнадцята. Мені приспічило в туалет. Минає ще три хвилини. Я могла б сходити до вбиральні, але не варто було ризикувати, адже двері ліфта могли відчинитися в будь-який момент і вона не побачила б мене тут. Я мушу терпіти, відчуваючи, що мій сечовий міхур лусне, доки ми доїдемо до вокзалу Сент-Панкрас.

Водій службового автомобіля в уніформі зазирає у рецепцію.

It's twenty-nine minutes past before Freya steps out of the lift without even a sniff of an apology for saying five minutes when she meant twenty. 'Are you coming, Camille?' she asks as she strides past me.

My name isn't Camille. Millie is short for Millicent – I was named after my grandmother, who began calling me Millie when I moved in with her to avoid the confusion of *two* Millicents – but I don't correct Freya. It's easier not to. And what is a name anyway? I'm being facetious; names are incredibly important, they define the very core of who we are. Millicent means 'brave strength', something I have had to learn the hard way. Freya technically means 'noble woman', but it was also the name of my neighbour's aloof husky who considered herself far above giving anyone any affection. She looked like a wolf and had the teeth to match. My boss couldn't have a more perfect moniker in my opinion.

Freya spends the first hour of our Eurostar journey quizzing me about the clients we're meeting this evening and the details of the proposal. I've had about two hours to get my head around the deal, but she can't help herself from nit-picking about the tiny little things I get wrong.

'They launched C'est Magnifique *four* years ago, not three.'

'It's the *second* largest youth beauty brand in France.'

'It's pronounced Mar-tan, not Mar-tin. It's *French*.'

I find myself making more and more of these micro-errors, probably in direct correlation to the pressure on my bladder as I still haven't been able to go to the toilet. Thankfully, lunch arrives and Freya starts devouring her starter. I manage to excuse myself to wash my hands before I eat.

'You were a long time, I've almost finished eating,' she says as I slip back into my seat opposite her. She's already eaten her starter and half her main course. I was gone for less than five minutes, but she has this thing – I was going to call it a talent, but it seems a rather odd thing to celebrate like that – for being able to eat incredibly quickly, as if she's merely inhaling the food rather than eating it. I went on a date a few months ago with a guy who ate in the same way. He told me it was an

– Пікап на ім'я Міллі Брукс? – Я скорчую гримасу. Він підвозив нас раніше, а тому вже знає, що означає мій вираз обличчя. – Я почекаю в машині – сердито каже він.

Минуло двадцять дев'ять хвилин, перш ніж Фрея вийшла з ліфта, навіть не вибачившись за те, що сказала «п'ять хвилин», а мала на увазі «двадцять».

– Ти йдеш, Камілло? – запитує вона, проходячи повз мене.

Мене звуть не Камілла. Міллі – це скорочення від Міллісент – мене назвали на честь бабусі, яка стала називати мене Міллі, коли я переїхала до неї, щоб уникнути плутанини з *двома* Міллісент. Проте я не стала виправляти Фрею. Простіше не реагувати. Адже яке взагалі значення має ім'я, правда? Жартую. Насправді імена відіграють важливе значення, вони відображають нашу суть, те, ким ми є насправді. Міллісент означає «хоробра сила», і це мені довелося засвоїти на власному досвіді. Фрея в перекладі означає «благородна жінка», але це також ім'я собаки мого сусіда, яка була дуже скупю до ласки. Ця лайка була схожа на вовка і мала великі гострі зуби. Як на мене, кращого прізвиська для моєї начальниці годі було й придумати.

Першу годину нашої подорожі сполученням «Євростар», Фрея розпитувала мене про клієнтів, з якими ми зустрічаємося сьогодні ввечері, та про деталі угоди. У мене було близько двох годин, щоб розібратися в угоді, але це була б не Фрея, якби вона не прискіпувалася до дрібниць, які я не розумію.

«Вони запустили «*Се Ман'іфік*» *чотири* роки тому, а не три».

«Це *другий* за величиною молодіжний косметичний бренд у Франції».

«Вимовляється Мар-тан, а не Мар-тін. Це ж французька.»

Я помічаю, що роблю все більше і більше таких дрібних помилок, ймовірно, це тому, що я не можу думати ні про що інше, як про те, що досі не сходила в туалет. На щастя, приносять обід, який Фрея одразу починає уплітати. Мені вдається відпроситися, під приводом помити руки перед їжею.

– Щось ти довго, я вже майже доїла, – каже вона, коли я сідаю на своє місце навпроти неї. Вона вже з'їла закуску і половину основної страви.

old boarding school habit, but Lissa did some Google searching and discovered he'd spent two years in prison for identity theft. 'That'll be why he eats like that,' she'd said with an arched eyebrow and self-righteous smirk. 'I told you he was trouble.' He was hot as hell though, and sometimes we all need a bit of bad boy in our lives.

Almost as if she knows I'm thinking about her, my phone begins to beep as a stream of messages comes in. I like to consider what I'm going to say before I compose a single and well-formed message. Lissa, however, messages like her phone is directly plugged into her stream of consciousness, randomly pressing send at whim before she continues to type. I fumble with my phone, trying to put it on silent as I offer Freya an apologetic smile.

But Freya stares back at me, finally putting down her knife and fork and crossing her arms. 'We might be eating, but you are still at work, Camille.'

'Sorry,' I say quickly, and slip the phone under my napkin so the offending item is out of sight. But I hate myself for apologising, and for buying into the whole corporate 'all my time is work time' bullshit. She has literally dragged me to Paris with zero notice and now she's begrudging me having a friend send a few texts over lunch. It's not like I'm going to clock off at 5 p.m., the meeting with C'est Magnifique is over dinner and doesn't even begin until eight.

It takes twenty minutes for the taxi to take us from Gard du Nord to the Marriot Champs-Elysée. It's been a long time since I was last in Paris and I stare out of the window at the buildings with their stone facades and black wrought iron balconies.

'My grandmother brought me here once,' I say as we pass the Palais Garnier, home to the Paris Opera. 'Although I slept through the performance. I think I was a bit young for opera.'

Freya doesn't even look up from her phone. 'That's nice,' she says dismissively.

I keep quiet for the rest of the journey, drinking in the sights and opening the window a crack to allow the scent of freshly baked bread

Мене не було менше п'яти хвилин, але у неї є така особливість, я хотіла б назвати це талантом, проте досить дивно було б називати здатність їсти так, ніби всмоктуючи вміст своєї тарілки, талантом. Кілька місяців тому я ходила на побачення з хлопцем, який їв так само. Він сказав мені, що це стара шкільна звичка, але Лісса пошукала в Гуглі і виявила, що він провів два роки у в'язниці за крадіжку особистих даних. «Ось чому він так їсть, – сказала тоді вона, вигнувши брову і самовдоволено посміхнувшись, – Я ж казала, що від нього будуть проблеми». Але він був гарячий, як чорт, а всім нам іноді не вистачає такого собі поганця.

Наче відчуваючи, мій телефон починає пищати від тонни її повідомлень. Я завжди сто разів продумую свою відповідь, перш ніж відправити повідомлення. Лісса ж друкує повідомлення так, ніби її телефон підключений до потоку її свідомості, і часом випадково тисне «відправити», ще не закінчивши писати. Я намагаю свій телефон, намагаючись перевести його в беззвучний режим, і ніяково посміхаюся Фреї.

Але Фрея дивиться на мене, врешті відклавши ніж і виделку і схрещуючи руки перед собою:

– Може, ми й обідаємо, але ти все ще на роботі, Камілло.

– Перепрошую, – швидко кажу я і ховаю телефон під серветку, щоб він не потрапив у поле зору. Але мене дратує, що я повинна за це вибачатися. І навіщо я тільки повелася на цю фігню «весь час присвячувати роботі». Вона затягнула мене в Париж без попередження, а тепер заздрить мені, що подруга надіслала кілька СМС за обідом. Я ж не збираюся завершувати свій робочий день о п'ятій вечора, зустріч з «*Се Ман'їфік*» відбудеться лише за вечерею, яку варто очікувати не раніше восьмої.

За двадцять хвилин таксі везе нас від вокзалу Гар-дю-Норд до *готелю* «*Маріо Шоузо-Елізей*». Пройшло багато часу відтоді, як я востаннє була в Парижі, тож я розглядаю з вікна будівлі з їхніми кам'яними фасадами та чорними кованими балконами.

and coffee to waft into the car from the plethora of streetside cafes. The May sun has warmed the pavement, bringing the city to life around me. We turn onto the Champs-Élysée, the Arc de Triomphe in the distance, and pull up in front of the Marriot. I remember Sam – Freya always called her Samantha, but she thought that made her sound like a Sex and the City character and always went by Sam to the rest of us – spending almost two hours on the phone last week trying to wrangle a specific suite Freya wanted. You may have figured by now that my boss is rather exacting in her tastes. Sam never said if she resolved the issue and I hadn't thought to ask, it was her problem after all and I had plenty of my own to worry about at the time.

'I assume you sorted out the correct suite,' Freya says as she pulls up the handle of her roll-on case and heads towards the entrance, leaving me to pay the taxi driver. Right. Well, I guess Sam's problems are now my problems. I cross my fingers as I try to catch up with Freya.

Somehow Sam had pulled off the suite and Freya almost breaks into a smile as the receptionist hands her the key. My room, of course, is not a suite. I'm in one of the cheaper rooms the hotel offers – which even then is so expensive it makes me feel a little queasy; I could pay my share of the

rent for over a month with that kind of money – but I do have a tiny little balcony. At least I'll be able to sneak an illicit cigarette without having to come down to the street.

'We will meet at seven thirty in the Atrium Bar,' Freya tells me, before heading to the bank of lifts up to the rooms. Then she stops and turns towards me, raising her voice to ensure I can hear her across the space. 'Make sure you look a little more put together for dinner.' She waves the hand she is holding her room key in at me, motioning not to something specifically wrong with the way I look, but that *all* of me needs some attention.

I send a silent plea for strength to the sky, before trotting dutifully after her.

– Моя бабуся приводила мене сюди одного разу, – кажу я, коли ми проходимо повз Палац Гарньє, де знаходиться Паризька опера, – хоча я проспала всю виставу. Думаю, я була трохи замала для опери.

Фрея не підводить погляду від телефону.

– Як мило, – зневажливо каже вона.

Решту шляху я мовчу, насолоджуючись краєвидами у прочинене вікно, впускаючи в машину аромат свіжоспеченого хліба та кави з численних вуличних кав'ярень. Травневе сонце гріє бруківку, оживляючи місто навколо мене. Ми повертаємо на Єлисейські поля, вдалині видніється Тріумфальна арка, і зупиняємося перед готелем «Маріо». Я пам'ятаю, як Саманта – яку Фрея завжди називала «Сем» через асоціацію із фільмом «Секс у великому місті», – провела майже дві години на телефоні минулого тижня, намагаючись вибити номер, який хотіла Фрея. Можливо, ви вже здогадалися, що моя начальниця досить вибаглива у своїх смаках. Сем так і не сказала, чи вирішила вона це питання, а я й не подумала запитати, адже це була її проблема, а у мене на той момент було достатньо власних.

– Сподіваюсь, ти знайшла потрібний номер, – каже Фрея, піднімаючи ручку своєї валізи і прямуючи до входу, залишаючи мене розплачуватися з таксистом. Ясно. Що ж, гадаю, проблеми Сем тепер мої проблеми. Я схрешую пальці, намагаючись наздогнати Фрею.

Якимось чином Сем встигла зняти номер, і Фрея мало не розпливається в усмішці, коли порт'є вручає їй ключ. Моя кімната, звісно, далеко не люкс. Незважаючи на те, що мені дістається один з найдешевших номерів, коштує він так дорого, що мені стає зле. Цих грошей вистачило б сплату моєї місячної оренди. Зате тут в мене є свій маленький балкончик. Принаймні я зможу потайки викурити цигарку, не спускаючись на вулицю.

– Зустрінемося о сьомій тридцять в барі «Атріум», – каже мені Фрея, перш ніж попрямувати до ліфтів, що ведуть до номерів. Потім вона зупиняється і повертається до мене, підвищуючи голос, щоб я могла почути її через весь коридор. – Переконайся, що до вечері ти будеш

As soon as I've closed the door of my room, I unzip my little case and pull out the bottle of wine I had stashed in there. Thank God for the Eurostar not having any liquid restrictions. It's warm; but warm Prosecco is better than no Prosecco, plus it isn't like I'm picky. I pop the cork and pour a generous measure into one of the little glasses wrapped in hotel-branded tissue paper from the bathroom. The door to the balcony slides open to reveal a space no larger than a yoga mat, the world's smallest table and two chairs squeezed into the space. It's bourgeoisie and ridiculous and an absolutely perfect place to watch the last vestiges of a spring afternoon with a glass of wine and a Marlboro. The smoke hits the back of my throat and the headrush hits me like an old friend; I trap the involuntary groan behind my lips. I know old-school cigarettes aren't fashionable any more, but my grandmother was never without a Marlboro or even a brightly coloured Sobranie and I find the smell comforting; it's the scent of home and a life that had almost made sense. I can see the Sacré-Cœur in the distance and I step forward to lean over the balcony railings to look at the street below. Unfortunately, my room looks over the rear of the hotel, so there isn't much to see.

Except a woman dressed all in black: black leggings, a black hoodie – slightly incongruous in the early-May warmth – and black trainers. Is that... but of course it is, her almost white blond hair reflects the sun even though her long bob is scraped back into a stubby pony tail. Freya pulls on a black baseball cap as she hurries down the alleyway, looking behind her as if to check she isn't being followed.

What the actual fuck is she up to?

2

I smoke four Marlboros back to back as I wait to see when Freya returns, soothing my throat with another glass of Prosecco.

Just as I'm grinding the last cigarette into the minuscule ashtray, I hear my phone beeping from inside the room. *Shit, I didn't message Lissa back.* She has a tendency to get pissy about these things, even though she so frequently ignores my texts, the queen of double standards.

виглядати більш пристойно. – Вона обводить мій силует рукою, в якій тримає ключі, натякаючи, що весь мій вигляд залишає бажати кращого. Я потайки прошу в неба сил, перш ніж слухняно рушити за нею слідом. Зачинивши двері своєї кімнати, я дістаю з сумочки пляшку вина, яку туди заховала. Дякувати Богу, що в «Євростарі» немає обмежень на рідину. Воно вже нагрілось, але тепле просекко краще, ніж його відсутність, до того ж я не вибаглива. Я відкупорюю корок і наливаю щедрю порцію в одну із маленьких скляночок, загорнутих у фірмовий готельний папір з ванної кімнати. Двері на балкон відкривають простір, завбільшки килимка для йоги, найменший у світі столик і два стільці, втиснуті в цей куточок. Це виглядає буржуазно і безглуздо, але це абсолютно ідеальне місце, щоб спостерігати за кінцем весняного дня з келихом вина і сигаретою «Мальборо».

Дим потрапляє мені в горло, і головний біль б'є по голові, як старий товариш; я стримую мимовільний стогін, що застиг у мене на губах. Я знаю, що олдскульні сигарети вже не в моді, але моя бабуся ніколи не обходилася без «Мальборо» або хоча б «Собраніє», і цей запах заспокоює мене; це запах дому і життя, яке було сповнене сенсу. Я бачу вдаліні храм Сакре-Кер і роблю крок уперед, щоб перехилитися через балконні перила і подивитися на вулицю вниз. На жаль, мій номер виходить на задню частину готелю, тож там не так вже й багато чого можна побачити.

Окрім жінки, одягненої у все чорне: чорні легінси, чорне худі – дещо недоречно у ранньому травневому теплі – і чорні кросівки. Чи це... Так, звичайно, це вона, її майже біле світле коротке волосся, зачесане у хвіст, відбивається на сонці. Фрея натягує чорну бейсболку, поспішаючи вниз по алеї, озираячись назад, ніби перевіряючи, чи немає за нею стеження. Що вона, в біса, задумала?

2

Я викурюю чотири сигарети «Мальборо» одна за одною, чекаючи, коли повернеться Фрея, і змочую горло ще одним келихом просекко.

Now, I know I'm meant to have an army of friends and lovers and people who send me stupid GIFs and memes and links to random Reddit threads about skateboarding dogs. But I don't. I'm very much team 'small and exclusive friendship group', not the kind of person who collects acquaintances and hangers-on. That's how I know the person messaging me is Lissa. It quite simply can't be anyone else. Especially since Reggie and I broke up. Well, he dumped me because all I ever did was work, but I was having doubts about our relationship before that, so our separation was effectively mutual.

Ooh la la, how is it? Are you having the best time?

I'm sitting on my balcony chain smoking.

With champagne?

*Warm Prosecco *grimace face**

Close enough. Are the men gorgeous? Have you found a paramour yet?

If she was with me, I'd have rolled my eyes and made a face like I was about to vomit. Lissa has this whole fantasy about meeting an attractive stranger and having a night of unbridled passion leading to an illicit affair. Unfortunately, this results in a monthly incident where she will end up doing the walk of shame, or knocking on my door to ask for help in the removal of said attractive stranger, who never ends up looking quite as alluring in the cold light of day. I decide to call her instead of trying to type quickly enough to get a word in edgewise; I can see she's already writing something else.

'Buongiorno!' she says as she answers the phone.

'Italian, but close enough,' I deadpan.

'Is it fabulous?'

'Question,' I say and she waits for me to ask it. 'If you saw someone in an alley, dressed all in black on a warm afternoon, what would you think they were up to?'

'Something nefarious, for sure.'

'Right? I mean, it's weird?'

Щойно я тушу недопалок від останньої сигарети в крихітній попільничці, як чую, що у кімнаті пищить мій телефон. *Чорт, я не відповіла Ліссі.* Вона завжди злиться через це, хоча сама частенько ігнорує мої повідомлення. Ось вона, королева подвійних стандартів.

Я знаю, що у людини мого віку мала б бути купа друзів, коханців та тих, хто просто надсилатиме їм дурні меми та рандомні посилення з Редіту про собак, що катаються на скейтбордах. Але це не про мене. Я віддаю перевагу маленькому колу спілкування, і не прагну мати колекцію друзів чи знайомих. Ось чому я знала достеменно, що мені прийшло сповіщення саме від Лісси, більше нікому було мені писати. Особливо після того, як ми з Реджі розійшлися. Точніше, це він мене кинув через те, що я не бачу нічого окрім власної роботи, але, чесно кажучи, в мене самої виникали сумніви з приводу наших стосунків. Можна сказати, це рішення було практично взаємним.

«О-ла-ла, і як воно? Розважаєшся?»

«Сиджу на балконі, палю.»

«З келихом шампанського?»

*«Теплого просекко *grimace*»*

«Майже вгадала. Чоловіки там гарні є? Вже знайшла собі коханця?»

Була б Лісса поряд, я б закотила очі, вдаючи, ніби мене нудить. Лісса мріє зустріти привабливого незнайомця і провести з ним несамовиту, пристрасну ніч, яка призведе до таємної інтрижки. Але, як показує практика, призводить це до того, що вона щомісяця повертається до мене з проханням допомогти збутися цього привабливого незнайомця, який аж ніяк таким не здається у світлу пору дня. Не встигаю я надрукувати відповідь, коли помічаю, що Лісса ще щось строчить. Вирішую просто подзвонити:

— Бонджорно! — одразу чую я, коли вона підняла слухавку.

— Це італійською, якщо що, але дуже схоже, — відповідаю я сухим голосом.

— Ти певно зараз як у казці, еге ж?

‘Maybe they’re an assassin, casing out the place?’ she suggests, always prone to over-dramatising a situation.

‘It was my boss.’

‘Oh.’ She sounds disappointed. ‘You had to ruin it.’

‘She was wearing leggings, and a hoodie, and a baseball cap.’ I try to pique her interest again.

‘And trainers?’

‘Well, yeah.’

‘She was probably going for a run.’

I reach for yet another cigarette and light it, taking a deep drag. Lissa is probably right. Freya is very private about her life outside of work, only sharing the barest minimum. All I know is she has an apartment slap bang in the middle of Covent Garden – not that I’m jealous – and she doesn’t seem to have a husband or kids. I guess she could be a runner. But then I see a black-clad figure enter the alleyway. ‘She’s coming back,’ I hiss into the phone, despite the fact that I’m too far away for Freya to hear me from the alleyway.

‘Is she sweaty?’

‘I’m like five storeys up,’ I say, frustrated I can’t see more closely.

‘Your phone has a zoom function...’ she makes it sound like I’m a moron. She’s generally the scatty one, the one who surprises me at her ability to navigate the real world, but sometimes she’s a straight-up genius who doesn’t even realise it. I open the camera and snap a series of photos, then I enlarge her face. ‘Well?’ Lissa asks, sounding quiet and tinny without the phone pressed against my ear.

‘She is definitely not sweating.’ But then I peer over the edge of the balcony again. She’s squeezed herself behind one of the huge bins stored where the alleyway opens into the rear courtyard of the hotel and is staring up at one of the other rooms. I tuck myself down a bit so she won’t spot me if she turns in my direction. ‘She looks like she’s up to something,’ I whisper into the phone.

I fall silent as she climbs onto the roof of the bin, crouching low before springing up to grab the railing of the first floor balcony above her. In

– В мене питання, – починаю я, і вона терпляче очікує. – Якщо б ти побачила людину у провулку, одягнену в усе чорне посеред спекотного вечора, що б тобі перше спало на думку?

– Щось недобре, напевно.

– Справді? Типу, це дивно, тобі не здається?

– Можливо, це кіллер, який зачищає місце вбивства? – припускає Лісса. Вона завжди була схильною до надмірного драматизму.

– Це була моя начальниця.

– Ясно, – в її голосі чується розчарування, – ти як завжди, псуєш момент.

– Вона була в лосинах, худі і кепці, – я намагаюсь знову привернути її інтерес.

– І мокасини?

– Ну, так.

– Вона певно на пробіжку вийшла.

Я тягнуся за черговою сигаретою, запалюю її і роблю велику затяжку. Напевно, Лісса має рацію. Фрея завжди тримала своє особисте життя в секреті, ділилася лише найнеобхіднішим. Єдине, що я знаю, так це те, що її квартира знаходиться в самісінькому центрі району Ковент Гарден, що, звичайно, не викликає в мене заздрощів. А ще в неї немає ні чоловіка, ні дітей. Гадаю, вона виглядає як та, хто ходить на пробіжки час від часу.

– Вона повертається, – шиплю я в телефон, хоча прекрасно розумію, що Фрея все одно не почує мене з такої висоти.

– Вона спітніла?

– Якщо що, мій номер знаходиться на п’ятому поверсі, – кажу я, засмучена тим, що не можу поближче її роздивитися.

– У телефоні є функція збільшення фото, – зітхає вона так, наче я ідіотка. Лісса завжди була трохи навіжена. Іноді я не розумію, як вона взагалі живе в цьому світі. Але моментами вона може видати щось справді геніальне, от як зараз. Я відкриваю камеру і роблю серію фото, після чого збільшую її обличчя на них.

– Ну? – питає Лісса, яку я ледь чую, бо тримаю телефон у руці, а не біля вуха.

an impressive display of upper-body strength, she pulls herself up, then stands on top of the balustrade to grab the railing of the second floor balcony. 'Jesus...' I whisper to Lissa.

'What's going on?' she almost shouts into the phone.

'My boss is...' I start but I'm struggling to put what I'm seeing into words. 'She's... like... climbing up the balconies,' I say eventually, but it doesn't do the spectacle justice. It's like she's Spiderman. But some kind of modern feminist parkour take on Spiderman.

'Are you *drunk*?' Lissa asks in mock horror.

'Of course I'm not drunk. I have a meeting in...' I check my watch. 'Shit! My meeting is in like forty-five minutes. I need to get ready.' I go to hang up then add 'Love you' before I press the button to end the call. I hear her say 'Love you' back before I cut her off.

At seven twenty-nine I'm standing in the Atrium Bar, dressed in the L. K. Bennett dress and Louboutin heels, my long brown hair in a classically chic chignon, make-up understated but flawless. There is literally nothing Freya can criticise about my appearance.

At seven thirty-nine I'm still standing in the Atrium Bar and Freya hasn't turned up yet. I suppose it might take her a few minutes to get ready after scaling the outside of the hotel. I'm starting to wonder if that's what I really saw. I mean, it's just too ridiculous. I should have taken a video of it, even if just to prove to myself what actually happened.

At seven forty-nine I'm *still* standing in the Atrium Bar and I'm debating calling Freya to ask where the hell she is. We cannot be late to this meeting. Am I meant to just go alone and then make up an excuse for why she's late? What do I say? *Oh, sorry Freya is a little late this evening. I just watched her climbing up the side of the hotel*

– Вона точно не спітніла.

Але потім я знову визираю через край балкона. Вона втиснулася за одним із величезних смітєвих баків, що стоять там, де провулок виходить на задній двір готелю, і дивилася на одну з кімнат. Я трохи пригинаюся, щоб вона не помітила мене, якщо раптом повернеться в мій бік.

– Схоже, вона щось задумала, – шепочу я у слухавку.

Я замовкаю, поки вона вилазить на кришку смітника, низько присідаючи, а потім підстрибує, щоб ухопитися за перила балкона першого поверху. Вражаюче демонструючи силу верхньої частини тіла, вона підтягується, потім стає на балюстраду, щоб вхопитися за перила балкона другого поверху.

– Боже... – знову виривається з мене.

– Що там відбувається?

– Моя начальниця... – Я намагаюся щось сказати, але просто не можу зібрати слова до купи. – Вона... карабкається по балконах, – врешті кажу я. Проте це формулювання не зовсім доречне. Я б радше сказала, що вона ніби Чоловік-павук, але його жіноча версія, яка паркурує по балконах готелю.

– Ти п'яна? – Лісса вдає здивування.

– Звісно ні. В мене зустріч за... – Я глянула на годинник. – Бляха! В мене зустріч менш ніж за сорок п'ять хвилин. Мені потрібно збиратися. – Я кидаю «люблю тебе», і перш, ніж завершити дзвінок, чую у відповідь «люблю».

О сьомій двадцять дев'ять я вже стояла в барі «Атріум» що знаходився на території готелю, одягнена у сукню від L. K. Bennett та підбори від Louboutin. Своє довге каштанове волосся я зачесала у низький, вишуканий пучок, а мій макіяж був бездоганим. Фрея точно не знайде до чого придертися.

О сьомій тридцять дев'ять я все ще стою в барі, а Фреї досі немає. Я думаю, в неї пішло б кілька хвилин на те, щоб зібратися після своєї вилазки. Я вже почала сумніватися, чи бачила саме її. Просто це здається

using the lovely wrought iron balconies like a ladder. But I'm sure it was nothing and she'll be with us any moment.

I'm being ridiculous. She's probably already there, probably came down to the bar at seven twenty-six, found I wasn't already waiting and went straight to the restaurant to prove a point.

At seven fifty-four I make the decision to go to the restaurant; it's only a few minutes' walk and so I'm perfectly on time. Freya isn't there. Enough is enough. *Where are you?* I text her from my work phone as I'm shown to the table. I watch the screen as it confirms the message was delivered and wait for the three little ellipses to show she's replying. They don't come.

I'm interrupted by the arrival of Nicolas and Julien, the Martin – Martan – twins who were semi-famous models in the early 2000s and who now run C'est Magnifique. I introduce myself as Sam's replacement.

'No Freya?' Julien asks with a raised eyebrow.

'She's just running a few minutes late.'

'Is she sick?' Nicolas's voice drips with faux concern. 'She has not had an accident, no?'

'Oh no, no,' I say with conviction. But... what if she had? What if – when I was having a quick shower as I rushed to get ready so I wouldn't be late – she fell? What if she's lying in that alley, no one any the wiser about where she is? No. I'm being ridiculous, catastrophising, spinning a story out of nothing but fear and paranoia and some kind of morbid fascination with people dying in gruesome ways that has followed me since I was a child.

'Shall we begin without her?' Nicolas asks, as he raises a finger to signal to the waiter that he wishes to order.

'Of course,' I reply with a smile, despite the fact my insides have turned to jelly and my brain to mush. I guess I'm going to have to negotiate this deal on my own. It's only a ten million pound contract. Nothing to worry about. Apologies: I get snarky when I'm nervous.

аж надто безглуздим. Мені варто було зняти її на відео, щоб саму себе запевнити в тому, що це справді сталося.

О сьомій сорок дев'ять я *все ще* стояла в тому ж барі «Атріум», а в голові крутилася думка про те, щоб подзвонити Фреї і поцікавитися, де її в біса носить. Нам не можна запізнюватися на цей захід. Чи мені треба піти туди самій і перепросити за те, що вона затримується? І що я маю сказати? *Вибачте, Фрея трохи запізниться. Я щойно бачила, як вона лазила стінами готелю, хапаючись за балконні ніжки, як на драбині. Але я впевнена, що нема чого хвилюватися, вона ось-ось з'явиться.*

Я не при своєму розумі. Вона, певно, спустилася до бару ще о сьомій двадцять шість, не побачила мене на місці та пішла до ресторану сама, щоб вкотре довести мою нікчемність.

О сьомій п'ятдесят чотири я приймаю рішення піти до ресторану, адже туди всього лише кілька хвилин пішки. Я приходжу на місце вчасно, але Фреї там немає. Все, з мене досить. «Де ти?» пишу я їй зі свого робочого телефону, поки мене проводжають до нашого столика. Я туплюся в екран, в надії побачити заповітні три крапочки, які вказали б на те, що вона друкує повідомлення. Але цього не сталося.

Я відволікаюсь на прибуття братів Мартен, точніше, Мартан, Ніколя та Жульєна, які мали недовгу модельну кар'єру на початку нульових, а зараз володіють компанією «Се Ман'їфік». Я представляюся заступницею Сем.

– А де Фрея? – повівши бровою, питає Жульєн.

– Вона просто запізнюється на кілька хвилин.

– Вона в порядку? – голос Ніколя набуває вдаваної стурбованості. – З нею ж нічого не трапилося?

– Ні-ні, що ви, – запевняю я. Але раптом щось дійсно трапилося? Що як в той момент коли я поспіхом приймала душ, збираючись на захід, вона впала з балкону? Що як вона зараз лежить десь у провулку, а ніхто й гадки не має, де вона. Ні. Я божеволію, просто накручую себе. Розвела трагедію на пустому місці, піддавшись страху та параної. А ще мене з дитинства цікавили випадки особливо жахливих смертей.

I gulp the wine that appears at my elbow. I'm going to need it if I have any hope of making it through the next few hours.

I don't want to blow my own trumpet, but I do pretty well over dinner. The Martin twins and I hash out a slightly refined deal – one well within the parameters I know Freya would expect – over an extremely good chateaubriand, and then we have creme brûlée paired with a glass of sweet Sauternes for dessert. They insist on walking me back to the hotel, despite it being mere minutes away, before hailing down a passing taxi for themselves.

'It has been a pleasure, Miss Brooks,' Julien says as he kisses my cheeks three times in that bizarre way that is somehow both shockingly familiar and horrendously awkward at the same time. 'Please pass our regards to Freya. Such a shame she couldn't join us. I wanted to congratulate her in person for that phenomenal presentation she gave in Boston last month.'

Despite the height of the Louboutins, there's a spring in my step as I head into the hotel and I contemplate treating myself to a glass of champagne. And by treating myself I obviously mean that I will charge it to the room and make Serendipity – that's the company I work for in case I haven't already said – pick up the tab. There's a hum in the air as I cross the reception area, a crackle of something I can't quite put my finger on.

But then I walk into the atrium. Guess who's sitting at the bar? OK, I know that wasn't exactly difficult, of course it's Freya. Just sitting there as cool as ice, as if she didn't fail to turn up for the meeting and leave me to deal with everything by myself. My blood rises as I watch her casually sipping from the cocktail in front of her. I want to slap her, but I also want to tell her that I sealed the deal on my own. I want her to be proud of me. I'm such a fucking cliché.

'Are you OK?' I ask her, as I slip onto the stool next to her.

'Of course, Camille,' she says. 'Shouldn't I be?' She genuinely sounds like there is no reason for me to even ask that question.

– Ну що ж, певно, почнемо без неї? – запитує Ніколя, подаючи пальцем сигнал офіціанту, щоб зробити замовлення.

– Так, звичайно.

На моєму обличчі сяяла посмішка, хоча все всередині мене перевернулося, а мозок перетворився на кашу. Здається, мені самій доведеться укласти угоду. Це всього лише якийсь контракт на десять мільйонів фунтів. Жодного приводу для переживань. Вибачте, я стаю саркастичною, коли хвилююся.

Я роблю ковток вина, що з'явилося в мене під рукою. Якщо я хочу витримати наступні кілька годин, воно мені знадобиться.

Як би мені не хотілося задирати свого носа, та мушу визнати, що я досить непогано впоралась за вечерею. Ми з близнюками Мартанами уклали дещо специфічну угоду – що було цілком у стилі Фреї. Під час перемовин я мала нагоду насолодитися чудовим яловичим стейком шатобріана, та солодким крем-брюле за келихом солодкого Сатерн. Перш ніж викликати собі таксі, чоловіки наполягали на тому, аби провести мене до готелю, незважаючи на те, що дорога займає лише кілька хвилин.

– Було надзвичайно приємно мати з вами справу, міс Брукс, – солодко промовив Жульєн, тричі поцілувавши мене в обидві щоки, що виглядало як дивний, хоча й напрочуд знайомий жест. – Передайте, будь-ласка, вітання Фреї. Дуже шкода, що вона не змогла доєднатися. Я особисто хотів її привітати з успішно проведеною презентацією у Бостоні, що відбулася минулого місяця.

Незважаючи на свої високі підбори, моя хода була легкою, і, прямуючи до готелю, я роздумувала, а чи не побалувати себе келихом шампанського. Під виразом «побалувати себе» я маю на увазі, що я замовлю собі напій прям в номер, за рахунок «Серендіті», звісно. Це якщо що, компанія, в якій я працюю, якщо я раптом ще не казала. В повітрі стоїть якийсь незрозумілий гул, який я відчула, минаючи рецепцію.

Але потім я заходжу до бару. Вгадайте, кого я там бачу? Гаразд, це надто легко. Звичайно, там була Фрея. Сидить собі спокійненько, ніби це не

‘You didn’t show up for the meeting.’ It’s not an accusation, I sound like an abandoned dog left at the shelter by the person who was meant to give him a forever home. *Eughh, what is wrong with me?*

‘But I’m sure you got them to sign.’

‘Yes. And I only had to give away another ten percent.’ I wait for her to look impressed.

‘You gave away *ten percent*?’ She doesn’t seem impressed. She seems... incredulous.

‘Only ten, yes.’ I can hear the uncertainty creeping into my voice.

‘Oh, Millicent.’ It’s the use of my real name that sends a chill up the back of my neck. ‘We’d already negotiated as low as would make commercial sense.’

‘Shit.’

‘Quite.’ She takes a long slug of her drink and motions to the bartender for another. Then she takes a deep breath, letting it out slowly as she turns to look at me head on. ‘I suppose it would be best if I tell the Board I was the one who negotiated the deal. I’ll tell them it was a deliberate strategy to bring the Martin brothers on board to encourage partnerships with some other brands.’

‘But—’ I begin, but she cuts me off.

‘It’s done, Millicent. Let’s not talk of it again.’ Her voice is laced with disappointment.

I want to tell her that it is all her fault anyway. That she should have been there. That I was only brought into this deal a few hours ago. That there is no way it should be considered my fault. But instead I order a Chambord Martini and we sit in silence as we drink.

Half an hour ticks past, as I grow more and more angry that she fucked me over and then somehow made out like I was the one in the wrong. *Screw this!*

‘Freya,’ I start, ‘where were you this evening?’

‘I was with you, finalising a deal that I have the authority to negotiate, while you kept notes of the conversation. Notes that I’m expecting on my desk by close of play tomorrow. I suggest you spend the Eurostar

вона пропустила вечерю і залишила мене на цій зустрічі. Моя кров закипає, коли я бачу як вона безтурботно посьорбує коктейль. Мені хочеться дати їй ляпас і повідомити, що я уклала угоду водночас. Я хочу, щоб вона мною пишалася. Боже, я така передбачувана.

– З тобою все гаразд? – питаю я, присідаючи навпроти неї.

– Ну звичайно, Каміл, а що, щось трапилося? – безтурботно промовляє вона, ніби в мене немає жодної причини ставити подібне питання.

– Ти не прийшла на сьогоднішню зустріч. – Хіба це звинувачення? В мене голос як у покинутої собаки, яку залишили в притулку. *Боже, що зі мною не так?*

– Я впевнена, що ти впоралася.

– Так. І ми погодилися на те, щоб віддати їм лише десять відсотків. – я очікую, що вона здивується.

– *Десять відсотків?* – вона аж ніяк не виглядає враженою. Скоріше...дивиться з недовірою.

– Так, лише десять. – Я відчуваю невпевненість у власному голосі.

– Мілісент...– те, що вона назвала мене моїм справжнім іменем, викликало мурахи по шкірі. – Ми вже домовилася про найнижчу ціну, яка б мала комерційний сенс.

– Чорт.

– Отож. – Вона робить великий ковток зі свого келиха і просить офіціанта налити ще. Зробивши глибокий вдих та видих, вона повертається до мене. – Думаю, краще буде, якщо я скажу на засіданні, що це я вела перемовини. Скажу, що це була цілеспрямована стратегія залучення братів Мартан до нас, задля успішного партнерства з іншими брендами.

– Але.. – починаю я, та вона мене перебиває

– Я все сказала, Мілісент. Тут немає що обговорювати. – В її голосі відчулося розчарування.

Я б воліла сказати, що це все одно було її провиною. Що вона повинна була бути присутньою там. Що мене втягнули в цю справу лише кілька годин тому. Я не маю нести за це відповідальність. Але натомість я просто замовляю келих мартіні, і ми в тиші пили.

journey home writing them up.' And then she slides off her stool, scoops up her bag and walks away from me. Leaving me sitting at the bar, my mouth hanging open in disbelief. That woman has some serious gall.

I wait five minutes to ensure she won't possibly still be waiting for a lift, and then make my way back to my room. There is still enough – very, almost unbearably – warm Prosecco left for another glass and I take it out onto the little balcony for a nightcap and a final cigarette. The alleyway is bathed in blue light; when I lean over the balustrade a little I can see a police car at the other end of the narrow space. Two men in black, the word POLICE emblazoned across the back of their jackets, are shining torches around the bins, searching for something. A German Shepherd in a police harness is with them, nose to the ground, tail swishing slowly from side to side as he works. Then suddenly he turns and looks directly at me, his eyes glowing red. He lets out a low growl and then returns to the job at snout.

What are they looking for? I slip back into my room and grab my phone. I didn't delete the photos I took of Freya earlier and I pull them up. Zooming in on one I notice something in Freya's hand. It looks like a pill bottle, one of those orange plastic ones with the white lid. In the next photo she's slipping it into the pocket of her leggings, causing an unsightly bulge on one hip. I flick back to the first picture, zooming in further to see if I can read what's written on the label. But there is no label.

What was in that bottle?

And what are the police searching for in the middle of the night in the exact same place I watched Freya climb up the side of the hotel?

3

Somehow I manage to sleep through the alarms I set on my phone – or, more accurately, I switch them off in my sleep – but thankfully I

Минає півгодини, а я все більше і більше злюся. Підставила мене вона, а перевернула все так, ніби це моя помилка. *До біса це все!*

– Фрея, – починаю я, – де ти була цього вечора?

– Разом з тобою, завершувала угоду, як і передбачалося. А ти робила нотатки протягом нашої розмови. Нотатки, які я чекаю на своєму столі завтра. Я пропоную тобі це зробити дорогою додому в «Євростарі». – А потім вона сповзає зі стільця, підхоплює свою сумку і йде, залишивши мене сидіти за барною стійкою з роззявленим ротом. Ця жінка неабияка нахабна.

Я чекаю протягом п'яти хвилин, щоб впевнитися, що вона вже піднялася ліфтом до свого номера, і тільки потім прямую до себе. У келиху ще залишилося достатньо тепле, майже нестерпно тепле, просекко, і я виходжу на маленький балкон, щоб випити перед сном і викурити останню сигарету. На вулиці мигають сині ліхтарі. Я трохи перехиляюся через балкон і бачу поліцейську машину на іншому кінці вузького проходу. Двоє чоловіків у чорному одязі, з емблемою «ПОЛІЦІЯ» на спині куртки, світять ліхтарями навколо сміттєвих баків, щось шукаючи. З ними німецька вівчарка в поліцейській шлейці, яка носом припала до землі, повільно помахуючи хвостом з боку в бік, поки вони працюють. Раптом собака повертається в мій бік, його очі відблискують червоним. Він тихо гарчить, після чого продовжує свою роботу.

Що вони шукають? Я прослизаю назад у свою кімнату і хапаю телефон. Відкриваю фото, на яких я зловила Фрею. Збільшуючи одну з них, я помічаю щось у її руці. Це схоже на пляшечку з–під пігулок, така пластикова помаранчева, з білою кришечкою. На іншому фото вона засовує її в кишеню своїх легінсів, від чого на одному стегні з'являється негарна випуклість. Я повертаюся до попередньої фотографії, намагаючись прочитати назву препарату. Але етикетки немає.

Що то була за пляшечка?

І чому поліція проводить обшук в тому самому місці, де я сьогодні бачила Фрею, яка лазила стінами готелю?

3

arranged for coffee to be delivered to the room at seven and the room service waiter is extremely persistent in knocking on my door until I drag myself out of bed.

‘I hope your night wasn’t too disturbed, Ms Brooks,’ he says in English but with a trace of an accent as he places the tray on a small table by the door. He turns and must see the confusion on my face. ‘With the ambulance and then the police outside.’

‘Ambulance?’

‘One of our guests...’ he trails off and clears his throat. ‘Such a shame.’

‘Are they OK?’ But it’s pretty obvious from the look on his face that no, they are very much not OK. ‘Who?’

But he shakes his head. ‘I can’t say any more,’ and then he thrusts the room service slip towards me for my signature.

As soon as the door closes behind him I reach for my laptop and open Google. I type in the name of the hotel and hit the News icon. Three hours ago, France 24 ran a story about the tragic death of an American businessman and someone has helpfully already snipped the segment and posted it to YouTube. The newsreader is impossibly perky given this went out at 5 a.m., but her co-host is almost comatose. I’ll try not to see it as an

indictment of just how much harder women have to work to be considered equal to their male counterparts.

‘At nine o’clock yesterday evening, a body was discovered in a suite at the Marriot Champs–Elysée. The man, who we can now confirm as Cody Gelber, CEO of InterBank LLC and a regular feature of society in both New York and Paris, is believed to have been alone in his room at the time of his death. Early reports indicate the drug fentanyl may have been involved, amid suggestions this was suicide.’

Fentanyl? I call Lissa, half expecting her not to answer but pleasantly surprised when she does.

‘It’s the middle of the night,’ she tells me.

I go to make a snarky comment, but to be fair it is only 6 a.m. in London. ‘Question. How easy is fentanyl to get hold of?’

Якимось чином я примудряюся проспати свій будильник. Точніше, я вимкнула його уві сні. Але, дякуювати богу, я замовила собі кави в номер о сьомій ранку, і мій офіціант був досить настирливий, гупаючи мені у двері, що і змусило мене прокинутися.

– Сподіваюся, ви гарно спали цієї ночі, міс Брукс, – в його голосі чується невеликий акцент, коли він ставить підніс на столик біля дверей. Певно, за виразом мого обличчя йому стало зрозуміло, що я не знаю, що він має на увазі.

– Спочатку швидка, потім поліція...

– Швидка?

– Один з наших постояльців.. – він затинається, прочищаючи горло. – Який сором.

– З ним все гаразд? – вираз на його обличчі натякає на те, що все зовсім не гаразд. – Хто постраждав?

Але офіціант лише мотає головою:

– На жаль, я не можу розповсюджувати дану інформацію, – каже він, простягаючи мені квитанцію за обслуговування номеру.

Як тільки двері за ним закрилися, я йду до свого ноутбуку і відкриваю Гугл. Вводю назву готелю в пошукову строфу і обираю посилання з новинами. Три години тому, на каналі «Френс 24» вийшов сюжет про трагічну загибель американського бізнесмена, і хтось уже встиг вирізати цей фрагмент і викласти його на YouTube. Ведуча новин говорить досить бадьоро як для п’ятої ранку. Проте її напарниця виглядає так, наче вона у стані напів коми. Я намагаюся не заціклюватися на тому, наскільки важче жінкам доводиться працювати, щоб конкурувати зі своїми колегами чоловічої статі.

– Учора ввечері, о дев’ятій годині, на території готелю «Маріо» що розташований на центральній вулиці Парижу, було знайдене тіло. Чоловіка було ідентифіковано як Коді Гелбера, генерального директора компанії ТОВ «ІнтерБанк» та постійного учасника світських заходів у Нью-Йорку та Парижі, який на момент смерті перебував у своєму номері. За попередніми даними, причиною смерті могло стати передозування анестетиком фентанілом.

‘Err... do we need to have a chat about something?’ Her voice is hard and I hear a slap in the background, followed by the rustling of bed sheets as she sits up. ‘You do not, ever, mess with that shit.’

‘Jeez, Lissa. I’m not trying to score, for fuck’s sake. What the hell?’

‘So why are you asking?’

‘Just. Well, someone died in the hotel last night. The news is saying it was a fentanyl overdose.’

‘I thought you were staying somewhere swish? Not some crack house. That said, it’s actually pretty easy to get hold of if you have money and contacts.’ There’s a giggle in the background and then that sound of a slap again. ‘Stop it,’ I hear her whisper under her breath.

‘Are you—’

There’s another giggle, slightly louder this time.

‘Lissa. Did you answer the phone while you’re having sex?’

‘Not like sex sex,’ she says, innocent as pie. ‘Just a little bit of fun.’

‘You are a disgrace,’ I tell her, but my tone is light, imbued with a touch of laughter. This isn’t the first time she’s answered the phone while she has company, just another thing I’ve got used to over the years.

I spend another half hour googling Cody Gelber, painting a picture of a man well known as a purveyor of capitalist hedonism: prone to excessive spending, excessive drinking, and excessive partying with a veritable harem of beautiful women. Wealthy, generous, and not that unattractive – especially if you like your men with the appearance of well-weathered leather – he was the kind of man who was invited to all of the most

prestigious events. But under that artificially whitened smile is a hint of something else, something wrong, something wicked. I can sense it in his eyes, in the way the photos show him resting his hand on the base of whichever woman he is entertaining’s spine. This man is a predator.

Now, I know mental health is a silent killer, that you cannot possibly look at someone and have any idea of the demons they battle. Trust me

Фентаніл? Я дзвоню Ліссі, навіть не очікуючи, що вона підніме слухавку о такій годині. Але на мій подив, вона відповіла.

– Зараз середина ночі, – каже вона.

Насправді, у Лондоні зараз лише шоста ранку, тому я утримуюсь від уїдливого коментаря.

– Я маю питання. Чи складно дістати фентаніл?

– Ем... Ти нічого не хочеш мені сказати? – питає вона захриплим голос, а на фоні чується ляпас, а потім шарудіння простирадла, доки вона підводиться. – Навіть не думай зв’язуватися з цим лайном.

– Господи, Ліссо. Заради всього святого, я не збираюся бути диллером. Що за чортівня?

– Тоді чому ти задаєш такі питання?

– Просто... Коротше, дехто помер цієї ночі в готелі. По новинам передають, що причиною був фентаніл.

– Я думала, ви зупинилися в пристойному готелі, а не притоні. Хоча, якщо володіти статками та зв’язками, дістати цю речовину досить легко.

– На задньому плані роздається хихотіння, після чого слідує черговий ляпас. – Припини, – бормоче вона собі під ніс.

– Ти що...

Роздався ще один смішок, цього разу голосніше.

– Ліссо, ти що, займаєшся сексом, поки я говорю з тобою по телефону?

– Це не те, щоб *секс* секс, – невинно промовляє вона, – просто трохи розважаємось.

– Безсромниця, – кажу я їй, але в грайливій формі. Подібна ситуація стається вже не вперше, тому з роками я просто звикла до цього.

Наступні пів години я вишукую інформацію про Коді Гелбера, який справляє враження капіталістичного гедоніста, якому були притаманні марнотратство, зловживання алкоголем та постійні гулянки в оточенні гарему з вродливих дівчат. Загалом, заможний, щедрий, досить посередньої зовнішності, особливо якщо вам подобаються старші чоловіки. Таких людей і запрошують на усі ці престижні вечірки. Але за своєю штучно відбіленою посмішкою він приховував щось дуже

when I say I have more experience of this than anyone should have; I was only six when my father succumbed to his darkness. But Cody Gelber doesn't seem like the kind of man who would barricade himself in his hotel suite and take a huge dose of fentanyl. If he'd been found with a bevy of women, dead from an accidental overdose of MDMA or some other chemsex drug, that would have tracked. But this whole situation doesn't seem to make sense.

On the drive to Gare du Nord, Freya barely speaks to me, her eyes hidden behind a pair of grossly oversized sunglasses like an ice-blonde Audrey Hepburn. But as soon as we're seated on the Eurostar she takes them off, folding them carefully and placing them next to her MacBook.

'Did you write up those notes from the meeting?' she asks, with a hint of exasperation, as if she's pre-empting me saying I haven't.

Of course I haven't. It's nine in the morning – I'm not a stickler about these things by any stretch, but my contract does actually say my hours are nine to five-thirty – and the meeting was last night, for fuck's sake. But I swallow my irritation. 'I was going to use the train journey.' Which was actually *her* suggestion in the bar last night.

'Right. Well, I suggest you get cracking then.' She pauses for a few moments. If it was anyone else I'd assume they were silently debating if they should say something more, but given this is Freya, it's far more likely the pause is purely for dramatic effect. 'I'm doing you a favour here, Camille. You understand what the Board's position would be if they knew you'd given away such a huge margin, don't you?'

I swallow. I would be fired. Summarily, no chance to tell my side of the story. And then everything I've been working toward for so many years would be lost, disappearing in a puff of iniquitous smoke. 'Thank you, Freya,' I say and open my laptop to write the absolute bullshit she wants me to spread.

I'm about halfway through this farce when my phone beeps with a message. I glance up at Freya, but she has headphones in, eyes half closed

недобре, зле. Я вловлюю це в його очах, в тому, як він владно тримає ескортницю на фото біля себе за талію. Цей чоловік був хижакom.

З одного погляду на людину важко зрозуміти, з якими демонами їй доводиться боротися. Повірте, я знаю, про що говорю. Мені було шість, коли батько піддався своїм демонам. Але Коді Гелбер не виглядає як той, хто закриється в своєму готельному номері та прийме надмірну дозу фентанілу. Якби його знайшли у групі жінок, мертвих від випадкового передозування амфетаміном чи іншого наркотику, який використовують для сексуальних втіх, це б не залишилося поза увагою. Але вся ця ситуація, здається, не має сенсу.

Дорогою до Північного вокзалу Фрея майже не розмовляла зі мною, її очі були приховані за величезними сонцезахисними окулярами, як у світловолосої Одрі Хепберн. Але щойно ми сідаємо в «Євростар», вона знімає їх та акуратно кладе поруч зі своїм Макбуком.

– Ти приготувала нотатки із зустрічі? – запитує вона з нотками роздратування, ніби випереджаючи мою відповідь про те, що я цього ще зробила.

Звісно, що я не написала. Зараз дев'ята ранку – не те щоб я прискіпувалась, але в моєму контракті зазначено, що я працюю з дев'ятої ранку до п'ятої тридцять вечора. А вчорашня зустріч відбулася поза моїм бляха робочим часом. Але я ковтаю своє роздратування.

– Я хотіла зробити це у потязі. – Власне, вона сама це і запропонувала вчора в барі.

– Зрозуміло. Тоді раджу тобі поквапитися. – Вона робить паузу на кілька секунд. Якби це був хтось інший, я б припустила, що людина мовчки обдумує, чи варто ще щось додати, але, знаючи Фрею, набагато ймовірніше, що пауза зроблена суто для драматичного ефекту. – Я роблю тобі послугу, Каміл. Ти ж розумієш, якою була б позиція керівництва, якби вони дізналися, що ти домовилася на таку величезну суму, чи не так?

Я завмерла. Мене б звільнили. І я не мала б жодного шансу розповісти свою версію історії. І тоді все, над чим я працювала стільки років, буде втрачено, розчиниться в диму беззаконня.

and her head resting against the back of the seat. I wonder for a moment what she's listening to. But at least she has no idea I'm receiving random messages from Lissa.

The WhatsApp message isn't from Lissa. I don't recognise the number, the profile picture a plain black circle. I debate deleting it, it's probably spam. Or something dodgy. To be fair, the most likely scenario is it's some guy's dick. But curiosity gets the better of me.

An image opens on my screen, a plain blank sheet of paper with a sentence written on it in thick black block capital lettering:

RUBEN CHAMBERS AND NOW CODY GELBER. CONNECT THE DOTS...

What the hell? I open a browser and type Ruben Chambers into Google. In November last year, Ruben Chambers was found dead in his Milan apartment overlooking the Parco Alessandrina Ravizza. He was a Professor of Economics at Bocconi University, beloved by his students and fellow faculty members who described him as 'the best in the business' and who expressed their distress in the days following his death.

I check the message again, or at least I try to. It has disappeared, vanished into the ether. I remember Lissa showing me how to send selfdestructing picture messages on WhatsApp; it's actually super easy, you just tap the little icon with a 1 in it. I'm sure it said 'connect the dots'. Suggesting there is something linking this Ruben Chambers and Cody Gelber. But Ruben's death was absolutely a murder.

He'd been found on his knees, a single bullet through his brain. An execution, the press had called it. I scroll through a few more articles, each of them confirming the details. The gun was most likely a Beretta 92FS, the standard issue pistol for the Italian military. It was unclear if it had been fitted with a silencer, but given the lack of reports from his neighbours it was considered highly likely. The gunman left no prints, no DNA, no clue as to their identity. They were never found. Although

— Дякую, Фрея, — кажу я і відкриваю свій ноутбук, щоб написати ту нісенітницю, яку вона від мене вимагає.

Я вже на середині цього дійства, як мій телефон пищить від повідомлення. Я дивлюся на Фрею, але вона сиділа в навушниках, з напівзаплющеними очима, відкинувши голову на спинку сидіння.

На мить мені стає цікаво, що вона слухає. Але принаймні вона не знає, що я отримую раптові повідомлення від Лісси.

Проте повідомлення у Ватсап не від Лісси. Мені написав невідомий номер, без жодного фото у профілі. Я замислююсь про те, аби просто видалити його. Навряд чи це щось корисне. Або, з великою вирогідністю, це може бути чергова фотка чийогось пенісу. Але цікавість бере наді мною гору.

На екрані з'являється зображення. Це звичайний чистий аркуш паперу з реченням, написаним на ньому товстим чорним шрифтом великими літерами:

РУБЕН ЧЕМБЕРС, А ТЕПЕР КОДІ ГЕЛБЕР. ЗНАЙДИ ЗВ'ЯЗОК...

Якого біса? Я відкриваю браузер, вводжу в пошукач ім'я Рубена Чемберса. Минулого листопада було знайдено тіло Рубена Чемберса в його квартирі з видом на парк Алессандріна Равіцца, що в Мілані. Він був професором на економічному факультеті в університеті Бокконі. Студенти та колеги любили його, називаючи «найкращим у своїй справі», і висловлювали свою скорботу в перші дні після його смерті.

Я знову відкриваю це повідомлення. Точніше, я хотіла це зробити, але фото там не було. Я пам'ятаю, як Лісса показувала мені, що надіслати зникаюче фото повідомлення можна, натиснувши на маленьку іконку з цифрою 1 у чаті. Я впевнена, що повідомлення закінчувалося фразою «знайди зв'язок». Певно, автор повідомлення намагався сказати, що між Рубеном Чемберсом і Коді Гелбером існує щось спільне. Але у випадку Рубена, це точно було вбивство.

Тіло його лежало у позі на колінах, з кулею в голові. Преса назвала це стратою. Я прогортаю ще кілька статей, кожна з яких підтверджує деталі вбивства. Пістолет, швидше за все, належив до стандартної італійської моделі серії Beretta 92FS, призначена для військовослужбовців.

the file remains open, the working hypothesis is that it was a professional job. No leads. The trail cold.

But if it was a professional job, then why was Ruben a target? Everything I read about the case suggests he was simply a mild mannered and well-respected professor who devoted his life to teaching economics. I

mean, sure it might not be the world's most exciting job, but it shouldn't be the kind of career that would get you killed.

Perhaps it was something in his private life. Something that connected him to Cody. Did they move in the same circles?

I sigh and crack my knuckles – yes, a terrible habit but it helps me think. What has any of this got to do with me? I click on yet another article, this one from the day the story first broke. The 24 November 2022. Something snags in my brain; I remember that date.

I search my work emails. And there it is. On 24 November last year, Freya and Sam were in Milan for the Making Cosmetics trade show. Freya was the keynote speaker and I'd been helping ensure all went to plan from London, making sure everything was perfect with her outfit and the transport and checking the venue had the right version of the slides for her presentation.

The date should be seared onto my memory as it was an absolute shitshow. The car failed to turn up to take Freya and Sam to the Milano Convention Centre – apparently known as MiCo, which made the whole thing more infuriating as I didn't understand all the abbreviations – and then the taxi they flagged down took them on a convoluted route that ended up with them stuck in a huge traffic jam. And then the venue didn't have any oat milk for Freya's latte and she lost her shit at the poor barista who was trying to help her.

It had got worse as the day progressed and afternoon turned to evening. The restaurant couldn't find their reservation and I had to try to find an alternative at stupidly short notice, which was almost impossible as the city was so busy. I was meant to meet Reggie's parents that night, he had this whole thing planned with dinner and drinks at Clos Maggiore

Зважаючи на той факт, що від сусідів не поступало дзвінків до поліції, ймовірно, зброя була оснащено глушником, хоча достовірно це невідомо. Нападник не залишив ні відбитків, ні ДНК, жодних ознак насильства виявлено не було.

Його так і не знайшли. Хоча справа залишається відкритою, основна версія слідства полягає в тому, що роботу виконував професіонал. Жодних зачіпок. Його слід вже простив.

Але якщо вбивця був професіоналом, то чому мішенню став саме Рубен? Все, що я читала про цю справу, вказує на те, що він був м'якосердим і шанованим професором, який присвятив своє життя викладанню економіки.

Тобто, так, можливо, це не найцікавіша робота у світі, але ж не вбивати за це.

Можливо, це було пов'язано з особистим життям. Щось, що мало відношення до Коді. Вони крутилися в одних і тих же колах?

Я зітхаю і хрускаю кісточками пальців – так, жадлива звичка, але вона допомагає мені думати. Яке відношення все це має до мене? Я натискаю на ще одну статтю, за день до того, коли ця історія вперше вийшла в світ. 24 листопада 2022 року. Щось клацнуло в моєму мозку. Я пригадую цю дату.

Перевіряю свою робочу електронну пошту. І ось воно. 24 листопада минулого року Фрея і Сем були в Мілані на виставці Мейкін Косметікс (Making Cosmetics). Фрея була головним доповідачем, і я допомагала їй контролювати процес, щоб усе йшло за планом, починаючи з Лондона, переконуючись, що все ідеально з її вбранням і транспортом, закінчуючи перевіркою слайдів для її презентації.

Ця дата має бути закарбована в моїй пам'яті, оскільки це було абсолютне паскудство. Машина, яка повинна була відвести Фрею та Сем до Міланського конференц-центру, відомого як МКЦ, не приїхала, що ще більше розлютило мене, оскільки я не розуміла всіх аббревіатур. А таксі, яке вони спіймали, повезло їх заплутаним маршрутом, який закінчився тим, що вони застрягли у величезному заторі. А потім у кав'ярні не

– yep, only one of the fanciest places in London – but I was two hours late and they’d already finished eating when I arrived.

‘It’s fine,’ he’d said. But the pout told me it wasn’t.

‘I’m sorry,’ I told him. ‘You know what Freya’s like.’

‘It isn’t worth it, you know.’ But that was where he was wrong. Of course it’s worth it. I will put up with anything, do anything, go anywhere for this job. I will bitch and moan and scream in frustration, yes. But I’ll do it. Nothing matters except clawing my way up the hierarchy at Serendipity and making it to the Los Angeles headquarters.

I banish Reggie from my thoughts and sit back in my seat as the importance of the date sinks in.

On 24 November 2022, Freya was in Milan on the same day a man was murdered.

On 3 May 2023, Freya was in Paris on the same day a man apparently committed suicide.

I raise my eyes and watch her over the rim of my laptop.

Surely it’s nothing more than a coincidence.

4

Freya opens one eye and stares at me. I quickly avert my gaze. Shit!

‘Was there something you wanted to say?’ she asks, a gentle sigh tingling her voice as if she’s utterly exasperated by me but trying not to show it.

‘Err... No... Of course not,’ I stammer, cursing myself for being such a blithering idiot.

‘Do I have something on my face?’ She arches a single eyebrow in the way I have never been able to.

‘No. I...’

виявилося вівсяного молока для лате Фреї, і вона зірвалася на бідолашного бариста, який намагався їй допомогти.

День ставав дедалі гіршим, який згодом перетік у вечір. В ресторані не змогли знайти їхнє замовлення, і мені довелося шукати альтернативу за короткий термін, що було майже неможливо, оскільки місто було дуже завантажене. Того вечора я мала зустрітися з батьками Реджі, він запланував вечерю в Клос Маджоре – так, в одному з наймодніших місць у Лондоні – але я запізнилася на дві години, і коли я приїхала, вони вже повечеряли.

«Все гаразд», – сказав він тоді. Але його надута пика говорила мені, що це не так.

«Вибач, – сказала я йому. – Ти ж знаєш, яка Фрея».

«Воно того не варте.» Але в цьому він помилявся. Звісно, воно того варте. Я змирюся з чим завгодно, зроблю що завгодно, піду куди завгодно заради цієї роботи. Я буду скиглити, стогнати і кричати від розчарування, так. Але я зроблю це. Ніщо не має значення, окрім як прокласти собі шлях вгору по ієрархії в «Серендіті» і дістатися до штаб-квартири в Лос-Анджелесі.

Я виганяю Реджі зі своїх думок і відкидаюся на спинку крісла, усвідомлюючи важливість цієї дати.

24 листопада 2022 року Фрея була в Мілані в той самий день, коли було вбито Чемберса.

3 травня 2023 року Фрея була в Парижі в той самий день, коли Гелбер вчинив самогубство.

Я піднімаю очі і дивлюся на неї через екран ноутбука.

Звісно, це більше, ніж просто збіг.

4

Раптом Фрея розплющує око і дивиться на мене. Я швидко відводжу від неї погляд. Чорт!

– Ти щось хотіла сказати? – вона зітхає так, ніби не хоче вказувати те, як сильно я її дратую.

– Ем... Ні... Зовсім ні, – бормочу я, подумки проклинаючи себе за дурість.

‘Have you finished writing the minutes of the meeting?’ She puts out a hand and makes a flapping motion.

I’ve been so busy googling Ruben I haven’t made any more progress.

‘Um. Almost,’ I say, praying she doesn’t ask to see what I’ve done.

She huffs and shakes her head. Just slightly. Just enough for the sense of her disappointment to course through me and turn my cheeks pink.

‘Please don’t make me regret allowing you to take on some of Sam’s responsibilities,’ she says, her words slow and careful.

I won’t, I’ve got this. But I don’t say it out loud.

I need this job. I don’t say that out loud either. *Whatever it takes.*

‘Just get it done.’ Her tone is bored, dismissive.

I turn my attention back to my laptop and the meeting notes. In this moment I hate her. Loathe the way she treats me. Despise the tone she uses

when she talks to me. I sneak a look at her, at her perfect white blond hair and thousand pound suit and demeanour of absolute fucking grandeur. I hate her and I admire her and there are times when I want to be exactly like her and then I hate myself even more than I could ever hate her.

Cody Gelber keeps nagging at me. Who was this man really? And why did he choose to kill himself in a hotel room? That isn’t normal, surely? How many people commit suicide in a place they know some poor chambermaid will find them? Actually, that probably isn’t fair, I doubt the thought of who will find your body is exactly a priority when you’re staring down the barrel of your own existence.

Although I’m meant to be finishing the made-up minutes of the meeting, I can’t help myself from bringing up Google. Cody Gelber had everything going for him. Or at least that was the way it seemed. Which makes me wonder if it really was suicide.

‘You know I can tell you’re not working on those minutes?’ Her sharp tone cuts through me and I instinctively click out of Google.

I stare at Freya over the top of my screen. Is she tracking my laptop? Looking at everything I’ve been looking at? Can she see what I’m

– В мене щось на обличчі? – вона ворухнула бровою. Я ніколи не вміла так високо вигинати брови.

– Ні, я...

– Ти вже зробила те, що я просила? – вона витягує руку в нетерплячому жесті.

А я настільки зосередилася на справі Рубена, що геть забула про своє завдання.

– Ну, майже, – відказую я, подумки молячись, аби вона не попросила мене показати, що я встигла написати.

Вона фиркає й ледь-ледь хитає головою так, що я відчула її роздратування і почервоніла від сорому.

– Будь ласка, не змушуй мене шкодувати, що я передала тобі деякі з обов’язків Сем, – її слова були повільними та чіткими.

Я не підведу, я впораюсь. Але я не промовляю цього вголос.

Мені потрібна ця робота. Повторюю я собі подумки. *Чого б це мені не вартувало.*

– Просто закінчи вже з цим, – її голос став байдужим, відстороненим.

Я зосереджую свою увагу на ноутбукі і нотатках із зустрічі. У цю мить я ненавиджу її. Ненавиджу за те, як вона зі мною поводить. Ненавиджу тон, яким вона говорить зі мною. Я крадькома дивлюся на неї, на її ідеальне біляве волосся, на її костюм, що коштує тисячі фунтів, на її поставу, яка видає королівську самоподачу. Вона викликає в мене злість і захоплення водночас. Моментами я хочу бути схожою на неї, а потім ненавиджу себе сильніше, ніж її.

Мене не відпускає думка про Коді Гелбера. Ким він був насправді? І чому він вчинив самогубство у власному номері? Це ж дивно, правда? Хіба багато людей зводять рахунки з життям у місці, де їхнє тіло знайде якась нещасна покоївка? Певно, моє зауваження недорчене. Думаю, останнє, чим люди переймаються перед самогубством, це те, хто першим знайде їхнє тіло.

Хоча моїм завданням стояло закінчити цей фейковий протокол зустрічі, але мої руки знову відкривають Гугл. Коді Гелбер мав усе, що можна

searching? My heart pounds in my chest and I can feel a cool film of sweat building on my lower back. Or is she just seeing the guilt stamped all over my face?

‘Are you going to share?’ she asks, clipping the words. ‘Whatever it is must be very interesting if it’s dragging you away from the work I have expressly requested?’

I feel like a chastised school child, asked to read the note I’ve been passing between my friends. Not that I was that kind of naughty in school. Or that popular. Sorry, it’s a bad analogy. But *you* probably were popular enough to have secret notes in class so let’s just say it was like that and move on.

‘Just please do the work you’re paid to do,’ Freya says, bored with the conversation already.

It’s also a complete lie because – exactly as I expected – I’ve not been offered a new title or the commensurate pay rise associated with the increased workload I’m taking on. Lissa is going to go ape shit when I tell her.

When we get back to the office I’m thrown into meeting after meeting, taking so many notes my hand begins to cramp and curl into a claw. I have

no time to continue my internet stalking of Cody Gelber or Ruben Chambers, even as my brain sits and stewes on the puzzle.

By the time 6 p.m. comes round I’m exhausted, ready to get home, order some kind of greasy takeaway and sink a bottle of wine. I change into my trainers, feet screaming in relief as I release them from the stupid heels I’ve had them crammed into all day. When did someone decide that women should wear high heels? And when did someone decide they were the most appropriate choice for corporate women? I bet it was a man. Although it could have been a woman who hates other women: it’s not like the business world isn’t littered with them. The whole ‘I had to suffer to get where I am, so you must suffer too’ thing really gets to me. All that girl power my generation was promised and it all turned out to be a fucking lie. A fallacy as other women smashed

було побажати. Або, принаймні, так здавалося. Це наштовхує на сумніви з приводу того, чи можна назвати цю смерть самогубством.

— Ти ж розумієш, що я бачу, що ти не працюєш над протоколом? — її різкий голос вириває мене з думок, і я миттєво закриваю вкладку.

Я витріщаюся на Фрею поверх екрану ноутбука. Вона стежить за моїм комп’ютером? Переглядає все, що я шукаю? Можливо, вона помітила почуття провини, що написане в мене на обличчі? Моє серце гупає, а по спині пробігає холодний піт.

— Ти поділишся? — питає вона, чітко вимовляючи кожне слово. — Це має бути щось дуже цікаве, якщо воно так відволікає тебе від роботи, яку я тобі доручила.

Я почувуюся ученицею, яку викрив учитель і змусив зачитати записку, яку ти передавади однокласникам. Хоча я ніколи не була такою неслухняною в школі. І такою популярною. Вибачте, це погана аналогія. Але, можливо, у *вас* був досвід чогось подібного, тому, ви, певно, розумієте, що я маю на увазі.

— Просто роби роботу, за яку тобі платять, — каже Фрея, якій ця розмова вже осточортіла.

Це, до речі, повна брехня, бо — як я й очікувала — мені не запропонували нову посаду чи відповідне підвищення зарплати, хоча обов’язків у мене побільшало. Ліссі зірве дах, коли я їй розповім.

Коли ми повертаємося в офіс, мене затягує в безкінечний потік зустрічей. Я роблю стільки нотаток, що рука починає судомитися й скручуватися. У мене зовсім не залишається часу на моє інтернет-розслідування про Коді Гелбера чи Рубена Чемберса, хоча думки про цю загадку безперервно крутяться в голові.

О шостій вечора я відчуваю себе вже повністю знесиленою. Єдине, на що я здатна, це замовити собі якогось фаст-фуду та хильнути вина. Взуваючи кросівки, я миттєво відчула полегшення після цілого дня на підборах. Хто взагалі вирішив, що жінки мають носити високі підбори? І коли їх встигли визнати найбільш доречним взуттям для корпоративного світу? Б’юся об заклад, що це рішення належало чоловікові. Хоча, можливо, це була жінка, яка ненавидить інших жінок

the glass ceiling and immediately boarded it up again to ensure no one could follow.

Lissa and I live in Clapham, just off the Common in a little flat we can barely afford. And only because the landlord gave us a huge discount when we offered to do all the home improvements it needed in exchange for reducing the rent. It was a total mess and we spent almost three years working every weekend to make it into a home and now it's perfect, big enough for the two of us and not too far from the station.

The tube is rammed. As usual. I turn my head to avoid my nose ending up in some man's armpit as the crowds push onto the train and force us into even closer proximity. There's a guy to my right who reaches around me to grab hold of the hand rail, his hand grazing my bum for a moment. I whip my head round to stare at him, but he's looking away, seemingly oblivious to his infraction.

But no. There it is. His hand is no longer on the rail. I try to move forward out of the way, but there's nowhere for me to go. The weight of it increases, fingers twitching slightly as he grows in confidence. I turn suddenly, ignoring the fact that I knock another passenger off balance. The hand clamps hard onto my buttock and squeezes forcefully.

Do you know what? I am done with this shit today. 'Get your hand off me, right now,' I demand, raising my voice over the hubbub of the carriage.

He turns to face me. 'Sorry, love? What was that?' He smirks and I want to punch him.

I raise my voice even higher. 'Get your fucking hand off me.'

'Which hand?' he says with faux innocence as he squeezes again, this time hard enough I think he might leave a bruise.

The tube comes to a stop and he squeezes again before pushing his way through the crowds to exit the carriage, leaving me standing there fuming. The absolute audacity of him. I stand with my mouth half open

— у бізнес-середовищі таких теж вистачає. Оце «я мусила страждати, щоб дійти до того, де я зараз, тож і ти повинна» просто виводить мене з себе. Вся ця дівоча солідарність, яку обіцяли моєму поколінню, виявилася суцільною брехнею. Бо щойно інші жінки пробили собі шлях до кар'єри, вони тут же його забарикадували, щоб ніхто не зміг пройти слідом.

Ми з Ліссою живемо в Клепгем, поруч з парком Коммон, ледь маючи змогу сплачувати оренду квартири. І це враховуючи той факт, що орендодавець знизив нам ціну за неї, в обмін на те, що ми самі зробимо ремонт в ній. Квартира була в жахливому стані, тому нам знадобилося три роки, щоб провести її до ладу, витрачаючи на це ледь не кожні свої вихідні. Зате тепер вона цілком придатна для життя, в ній достатньо місця для нас обох, до того ж, поряд розташована транспортна зупинка. Метро, як завжди, забите. Я верчу головою, намагаючись не уткнутись носом під чиїсь пахви, а тим часом вагон стає дедалі тісніше. Праворуч від мене стоїть чоловік, який зачепив мене за сідницю, поки тягнувся до поручнів. Я повернулася до нього, та він відвів погляд, удаючи, ніби нічого не трапилося.

Але ні. Ось знову. Його рука більше не тримається за поручні. Я намагаюся просунутися вперед, але мені немає куди. Тим часом він все сильніше притискається до мене, а його пальці тремтять так, наче він набирається сміливості. Я різко повертаюсь, не дивлячись на те, що зачіпаю іншого пасажирів. Його рука хапає мене за сідниці і стискає їх.

Та знаєте, що? Мене нудить вже від цього лайна.

— Приберіть від мене руку, негайно, — вимагаю я, підвищуючи голос, щоб перекрити гомін у вагоні.

Він повертається до мене.

— Вибач, крихітко? Що ти сказала? — він посміхається, і мені хочеться вдарити його.

Я говорю ще голосніше:

— Прибери, бляха, свою руку від мене!

— Яку руку? — хлопець вдає дурника, а потім знову стискає мене, цього разу так сильно, що, здається, в мене потім залишаться синці.

as another wave of people pushes on board. No one else bats an eyelid at the fact I just got groped in public in the middle of rush hour.

‘Did you see him?’ I ask the woman next to me.

‘Who?’ she replies with an almost imperceptible shrug.

‘That guy. He was standing here before?’

‘Sorry.’ She shrugs more obviously this time.

I’m about to say something else – because how is it possible that some guy can grope me on the tube and walk away as if he did nothing? – when I spot her. Sam. As in the Sam who used to do my job. The Sam who apparently got fired for reasons I have no idea about. Just standing in the next carriage, dressed in baggy jeans and the same vintage TLC T-shirt Lissa has been coveting for years, a pair of chunky headphones around her neck.

I stare at her but she’s not looking at me. I need to talk to her, ask her what the hell happened, make sure she’s OK. Actually, that last bit is a tiny lie. She hated the job and complained constantly so no doubt she’s absolutely fine about the situation. No, I need to know what she did to get herself fired so I can make sure I don’t repeat her mistakes. At the next station I push my way off the train and hop into her carriage. But she’s not there. As the train moves away again, I see her walking down the platform of Stockwell station, head down, not looking at me. Does she live round here? Perhaps I can find her address in the Serendipity files and go visit her, ask the questions I need to ask? As soon as I’m off the tube, my phone beeps with a stream of messages. It’s Lissa.

Drinks

Meet me in Be At One

Now

Or at least as soon as your tube gets in

Love you

I groan a little as I read the messages. I just want to go home and have a shower and put on my pyjamas.

It will do you good

Поїзд зупиняється, і перед тим як він вийти, він ще раз мене обмацав, а потім просто проштовхнувся крізь натовп, залишаючи мене кипіти від злості. Яка ж нахабність! Я стою з відкритим ротом, коли ще одна хвиля людей набивається у вагон. Ніхто навіть не звертає уваги на те, що мене тільки що облапали серед білого дня.

— Ви бачили його? — питаю жінку поруч.

— Кого? — відповідає вона, злегка знизавши плечима.

— Цього чоловіка. Він щойно тут стояв.

— Ні, вибачте, — каже вона, вже більш виразно повівши плечима.

Це просто неприпустимо — торкатися мене без дозволу прямо у метро і піти, ніби нічого не сталося. Я хотіла було ще щось сказати, коли раптом помітила її. Сем. Ту саму, що раніше займала мою посаду. Яку звільнили з невідомих мені причин. Вона стоїть у сусідньому вагоні, у мішкуватих джинсах і тій самій вінтажній футболці з написом жіночої рок-групи Ті-Ел-Сі, про яку Лісса мріє вже роками, а на її шиї висять великі навушники. Я дивлюся на неї, але вона мене не бачить. Мені потрібно поговорити з нею, дізнатися, що, чорт забирай, сталося, переконатися, що з нею все гаразд. Хоча, якщо чесно, останнє мене бентежить найменше. Вона ненавиділа цю роботу й постійно скаржилася, тож, мабуть, вона почуває себе краще без цієї роботи. Ні, я маю дізнатися причину, з якої її звільнили, і як мені не повторити тих же помилок.

На наступній станції я проштовхуюся до виходу та перестрибую у вагон, де стояла Сем. Але її там немає. Коли потяг рушає, я бачу, як вона йде вниз платформою станції Стоквелл, опустивши голову, навіть не глянувши в мій бік. Вона тут живе? Може, я зможу знайти її адресу у файлах «Серендіпіті» та навідатися до неї, щоб дізнатися в неї все, що мені потрібно?

Щойно я виходжу з метро, телефон пищить від шквалу повідомлень. Це Лісса.

Давай вип’ємо сьогодні

Чекаю на тебе в «Бі Ет Ван»

Зараз

Або коли будеш вільна

Lissa messages. I sigh. She's probably right. Alcohol and company versus takeaway and lonely sadness.

Stop debating and start walking to Be At One

I laugh a little – out loud so a few people turn to look at me like I'm a lunatic, which is nice – and start walking to meet her.

'I'm assuming you're paying for the drinks, little miss moneybags,' Lissa says with a grin as she picks up the cocktail menu and starts flicking through it.

'Errr...' I start, my face twisting into a grimace.

'Oh hell no.' She puts the menu back down and stares straight at me.

'Do not tell me you didn't secure a pay rise for this new job?'

'Well... I... It's just...' I peter out.

'Did you even try to negotiate?' Her stare hardens.

'I...' But I can't lie to her about this.

'For fuck's sake, Millie!' She picks up the cocktail menu purely so she can throw it down again. 'What the fuck?' She picks it up a second time and slams it down even more forcefully. 'You're letting her walk all over you!'

'It's complicated,' I say, but my voice sounds thin in my ears. I'm not even convincing myself at this point and I feel my shame and self-loathing begin to crystallise.

'Complicated? Jesus Christ! How the actual fuck is it complicated to ask for more money to take on more work? It's like...' she waves her hand angrily as she gropes for the word. 'It's like you're a fucking masochist. Like you enjoy that bitch walking over you.'

'It's not like that. I need this job, remember? We need this job.'

She looks a little contrite at that last bit.

'And yes,' I continue, 'she might be taking the piss a little bit—'

Lissa snorts loudly. 'A bit?'

'OK. A lot. But it's about the long game. You know that as well as I do.'

Цілую

Переглядаючи повідомлення, з мене виринає стогін. Все, чого мені зараз хочеться, це опинитися вдома, прийняти душ і надягти свою піжаму.

Це піде тобі на користь

Знову повідомлення від неї. Я зітхаю. Вона має рацію. Пара келихів в хорошій компанії, мабуть, краще ніж, вечеряти доставкою на самоті.

Годі опиратися та шуруй в «Бі Ем Ван»

З мене виринає короткий смішок, і на мене обертаються люди, ніби я божевільна. Це навіть трохи забавляє. Вирішено — йду до Лісси.

— Сподіваюсь, що сьогоднішній вечір спонсоруєте ви, пані, — каже Лісса з посмішкою, гортаючи коктейльне меню.

— Ем... — в мене застигає гримаса на лиці.

— Бляха, ні. — Вона кладе меню назад і дивиться на мене. — Тільки не кажи мені, що ти не домоглася підвищення за нові обов'язки.

— Ну, я... Це просто... — я затинаюся.

— Ти хоча б *спробувала* домовитися?

— Я.. — я не можу їй збрехати.

— Чорт забирай, Міллі! — Вона схопила меню, і знову поклала його на місце. — Якого біса? — Вона ще раз взяла меню і лягнула ним по поверхні, на якій воно лежало. — Ти дозволяєш їй попірати тобою!

— Це складно, — лише промовляю я. Моя власна нікчемність викликає в мене сором і ненависть до себе.

— Складно? Боже мій! Що може бути, трясця твоїй матері, складного в тому, щоб попросити більше грошей за більший об'єм роботи? Це ж... — вона агресивно розмахує руками, намагаючись підібрати слово. — Це ж просто мазохізм. Наче тобі подобається, що ця сука витирає об тебе ноги.

— Це не так. Ти ж пам'ятаєш, що мені потрібна ця робота? *Нам* потрібна ця робота.

Після моїх слів в її очах з'являється нотка каяття.

— І так, — продовжую я, — часом вона перегинає палицю.

‘Do you really think this will help you get to LA?’ Lissa drops her voice slightly, her anger and disappointment in me dissipating and being replaced with hope.

I nod. ‘This new position gets me in front of people, gets me seen. Noticed.’ I raise my eyebrows. All that matters is that I eventually get offered a role at the Serendipity headquarters in Los Angeles. I think that’s why there’s a part of me – probably too big a part if we’re honest – that wants to be like Freya. Women like her – ruthless egotists with zero compassion – get the promotions. Playing nice doesn’t work in the corporate world, we all know that.

‘Promise you’re not just being shafted?’

I nod.

‘Promise she’s not going to use you and then fire you and you’ll end up even further away than ever before?’ Lissa sounds like a concerned parent. Or at least how I would imagine a concerned parent to sound, how they sound in the movies being my only basis to work from.

‘I promise. I just need to ride it out, not rock the boat.’

This time it’s Lissa’s turn to nod. So much of our communications remain unspoken, as if we’re twins instead of best friends. I guess that’s what comes from living with someone for so long.

‘Right then,’ Lissa says definitively, signalling an end to this train of conversation. ‘I guess I will pay for the drinks and then you can tell me all about your boss scaling up the side of the building.’

‘It was nothing,’ I tell her quickly. I don’t want her to worry, that’s my role in our relationship.

‘By which you mean it was absolutely something but you think I’ll only disapprove even more about this current job situation?’ She says it with a hint of dry humour as she raises a hand to motion to the bartender, flicking her black hair over her shoulders and pasting a flirtatious smile on her face to ensure she gets his full attention.

I don’t say anything as I pick up the cocktail list to choose something suitably strong. I can’t tell Lissa my suspicions about Freya. I can’t tell her what I suspect about the man who died in my hotel last night. Or

Лісса

голосно

фиркає:

— Часом?

— Гаразд. Досить часто. Але мені важлива ця робота у довгостроковій перспективі. Тобі це відомо так само, як і мені.

— Ти справді віриш, що тобі це допоможе дістатися Лос-Анджелесу? — Лісса понижує голос. Її злість і розчарування обертаються на надію.

Я

киваю:

— Ця нова посада відкриє мені нові можливості, я буду кидатися в очі. Мене будуть помічати, — я піднімаю брови. Найважливіше для мене — отримати посаду для роботи в штаб-квартирі «Серендіті» в Лос-Анджелесі. Саме тому частинка всередині мене, точніше, досить велика частина, хоче бути схожою на Фрею. Саме такі егоїстичні жінки, без краплі співчуття, як вона, отримують підвищення. Ми ж всі розуміємо, що в корпоративному світі бути добряком — марна справа.

— Обіцяй, що не даси собі бути зброєю в чужих руках.

Я киваю.

— Пообіцяй, що ти не дозволиш їй скористатися тобою, а потім звільнити, викинувши ще далі від мети. — Слова Лісси нагадують мені зтурбованих батьків, яких я бачила у фільмах.

— Обіцяю. Мені просто потрібно втриматися на плаву, не розгойдуючи човен.

Тепер і Лісса киває. Іноді нам не треба говорити, щоб зрозуміти одна одну. Ми нагадуємо скоріше близнючок, аніж кращих подруг. Напевно, так буває, коли живеш з кимось довгий час.

— Що ж, — промовляє Лісса, змінюючи тему розмови, — думаю, за напої цього разу плачу я, а ти мені тоді розповідаєш історію про те, як твоя начальниця дерлася стінами готелю.

— Та там нічого особливого, — швидко відказую я. Не треба змушувати її хвилюватися, за це зазвичай відповідає я в наших стосунках.

— Точніше, це було щось дуже особливе, але ти не хочеш, щоб я ще більше засуджувала тебе за твою роботу? — вона вимовляє це з ноткою іронії, піднімаючи руку, щоб покликати бармена. Лісса відкидає чорне волосся за плечі та всміхається, щоб привернути його увагу.

that Freya was in Milan the night another man was killed. Lissa doesn't need that kind of stress, I don't want her to spiral again. And besides, it's probably

nothing. I mean, it isn't like Freya killed them both. That would be ridiculous. Ridiculous and stupid and so ludicrous it doesn't bear thinking about.

So why is it the *only* thing I can think about?

5

Lissa insists on more cocktails and I distract myself from thinking about Freya by telling her about the gropey man on the tube.

'Eughh. Creep!' She's incensed. 'I am so sick of this crap!'

I nod. 'Me too.'

'Did you kick him in the balls?' she asks with a glint in her eye.

'No. The train was too packed for me to get enough space for a decent leg swing.' I say it without even a hint of sarcasm.

'So you punched him instead?'

I roll my eyes at her. We both know what I did. Or rather what I didn't do. Because you don't, do you? You move away, if you can, and if you can't you might say something, like I did today. But it's not like anything happened to him as a result. He walked away as if he'd done nothing at all.

Lissa reaches out and squeezes my hand, her eyes telling me she understands exactly what happened, exactly why I did what I did, that none of it was my fault, that I'm brilliant and strong and no one can break me. 'One day...' she says eventually, 'one day I will kick one so hard his balls disappear back inside him where they fucking belong.' There is so much venom, so much pure and unbridled anger in her voice it sends a shiver up my spine. 'One day.' This last part takes on a dream-like quality, as if she's playing a movie in her mind and finding the whole scene really rather satisfying. Then she pats my hand a few times and straightens her

shoulders. 'Shots!' she exclaims playfully, as if she hasn't just been saying she would cause serious bodily harm to someone.

Я мовчки беру меню, шукаючи міцні напої. Я не можу розповісти Ліссі про свої підозри щодо Фреї. Не можу сказати їй, що підозрюю чоловіка, який загинув у моєму готелі минулої ночі. Або що Фрея була в Мілані тієї ночі, коли загинув ще один чоловік. Ліссі не потрібен такий стрес, я не хочу, щоб вона знову зірвалася. Та й, зрештою, це, мабуть, не несе в собі нічого важливого. Я маю на увазі, не могла ж Фрея їх убити? Це було б безглуздо. Абсурдно і сміховинно. Навіть думати про це дурна справа.

То чому ж це *ніяк* не виходить з мене з голови?

5

Лісса наполягає на тому, щоб замовити ще коктейлі, а я, намагаючись відволіктися від думок про Фрею, розповідаю їй про хлопця, який обмацав мене в метро.

— Фу, виродок! — її це розлютило. — Мене вже так дістало це лайно.

— І мене, — я киваю.

— Ти зарядила йому по яйцям? — в її очах з'являється підступний блиск.

— Ні. У вагоні було замало місця для потужного удару. — Я кажу це без тіні сарказму.

— Тож замість цього ти просто ти його добряче тріснула?

Я заковую очі. Ви обидві розуміємо, на що я здатна. Точніше, не здатна взагалі. Але ви мене розумієте, правда ж? Ти або відсуваєшся, або, якщо немає куди, то просто прямо кажеш людині те, що думаєш. Я вчинила як у другому варіанті. Проте, не схоже, що хлопцю було якесь діло до моїх слів.

Лісса бере мене за руку, а її погляд говорить про те, що вона чудово усвідомлює, що сталося, і чому я вчинила саме так, як вчинила, і що це все не моя провина. Ніхто не зможе мене зламати.

— Одного разу, — врешті каже вона, — я знайду його і виб'ю яйця, якщо він не в змозі себе контролювати. — З неї лилася чиста, неприборкана злість, немов отрута. — Одного разу. — Остання фраза звучить так, ніби вона уявляє себе головною героїнею у фільмі, і це звучить дуже брутально. Вона ще раз торкається моєї руки і розправляє плечі.

This is one of the – many – reasons I love Lissa. She can go from sad and mournful, to full on vigilante, to warrior queen, to party girl in the space of just a few minutes. She's a whirlwind you cannot contain and any time spent in her presence is full of unexpected surprises. And fun. Normally far too much fun, and certainly far more than the situation demands.

I, on the other hand, am prone to overthinking everything. And being eminently sensible. 'I have to work tomorrow,' I reply with a wince, knowing Lissa isn't going to accept this as an excuse.

'Boring!' she exclaims, so loudly a group of guys at the next table swivel their heads in unison to stare at her. 'Besides...' she begins – now, Lissa doesn't wear glasses, but if she did she would have pulled them down her nose slightly to peer at me over the top – 'can you even call it work if they don't pay you?'

'Ha ha.'

She giggles and sticks her tongue out a little. 'Oh, come on! Just one little shot of something. Pretty please? For me?' She gives me the puppy dog eyes and as usual I capitulate.

'Just one.'

'Of course.' But there's a mirror behind her stool and I can see she's crossed her fingers behind her back.

She knows I can't resist indulging her and I know she manipulates me. But I can't help myself, especially after everything that happened. I just think she deserves to be happy. And right now she's on a high, one I couldn't forgive myself for pulling her down from.

The bar is running a special offer on something called a Raspberry Kamikaze: a shooter made from vodka, raspberry liqueur, and lime. It's surprisingly delicious, sweet and sour and with exactly the right level of kick. Four shots later and I feel like my limbs are moving through water. It's not an unpleasant sensation, especially after the tension of the last thirty-six hours.

— Ще шотів! — каже вона грайливо, ніби не погрожувала нікому кілька секунд тому.

Це одна з багатьох речей, за яку я люблю Ліссу. Її печаль та сум легко можуть перетворитися на войовничу злість або запальний блиск в очах. Вона — вихор, який неможливо стримати. Кожна зустріч з нею сповнена несподіваних сюрпризів. І веселощів, звичайно. Останніх часом стає забагато, ніж того вимагає ситуація. А я, зі свого боку, схильна до постійного аналізу і намагаюсь зберігати розсудливість.

— Мені завтра на роботу, — відповідаю я, заздалегідь розуміючи, що моя відмазка Ліссі не сподобається.

— Нудно! — вигукує вона так голосно, що компанія хлопців за сусіднім столиком обернулася на нас. — Крім того, — починає вона, і її обличчя набуває діловитого вигляду. Якби вона носила окуляри, вона б зараз підтягнула їх ближче до носа. — Хіба можна назвати роботою те, за що тобі не платять?

— Ха-ха.

Вона хихикає, прицмокнувши язиком:

— Ну ж бо! Ще по одному коктейльчику. Ну будь-ласочка! Заради мене? — вона дивиться на мене щенячими очима, і я здаюся.

— Лише по одному.

— Ну звичайно. — У відображенні дзеркала позаду неї я бачу, як вона зхрестила пальці за спиною.

Вона знає, що я не можу протистояти їй, і вміло користується цим, маніпулюючи мною. Але я нічого не можу з собою вдіяти, особливо після всього, що сталося. Вона заслуговує на щастя. Їй зараз так добре, не варто все псувати.

У барі діє спеціальна пропозиція на щось під назвою «Малиновий камікадзе»: коктейль з горілки, малинового лікеру та лайму. Він напрочуд смачний, кисло-солодкий, і в міру міцний. Чотири чарки — і я перестаю відчувати землю під ногами. Відчуття не з неприємних, особливо після напруги останніх тридцяти шести годин.

‘Oooh!’ Lissa suddenly exclaims. ‘I didn’t tell you about my hot date.’
‘Do you have to give me all the details?’ I ask, pulling a face. ‘You’re such a prude! How are we friends?’

‘I’m not a prude.’ But I’m protesting too much, because I am, in fact, a prude. But maybe that’s just because Lissa took all the non-prudiness – which isn’t a word, but I don’t know what the right antonym would be – for both of us.

‘We fucked on the stairs,’ she tells me with a salacious wiggle of her eyebrows.

‘We live in a flat,’ I say, trying not to form a mental image.

‘We have stairs.’

‘Err... no. There are *communal* stairs that lead up to the flat.’

‘Same thing.’ She shrugs and takes a swig of one of the beers she ordered last time she got us a round of Raspberry Kamikazes.

‘But anyone could have seen you.’ I try not to sound shocked, but fail. I mean, I *know* what she’s like, but I still struggle with the idea that anyone would want to risk someone like Mrs Peterson from the next-door flat stumbling across them in such a compromising position. But don’t think I’m judging her, because I’m not, not really anyway. It’s not that I have some kind of fundamental disapproval, it’s that I can’t understand why you’d want to.

Her eyes twinkle as she leans forward slightly. ‘That was kind of the point,’ she whispers with a grin.

I shake my head in mock disgust.

‘You wouldn’t love me any other way,’ she tells me. She’s right. She’s been my best friend for so long I have no idea who I’d be without her in my life. ‘So,’ she says and puts down her beer, ‘do you want me to tell you all the details, a blow by blow – if you pardon the pun – of exactly what happened, or are you going to tell me what’s eating you up instead?’

‘I’m fine,’ I say, a little too quickly and the look on her face tells me I’ve made a fatal error.

— Ооо! — несподівано каже вона. — Я ж тобі не розповіла про своє гаряче побачення.

— Мені обов’язково знати про всі ці дрібниці? — запитую я, кривлячись.

— Ти така ханжа! Як ми взагалі можемо бути друзями?

— Я не ханжа. — Мій голос звучить аж надто самовпевнено. Насправді, я та ще ханжа. Точніше, я такою виглядаю на фоні Лісси. Вона — втілення нескромності — якщо таке слово взагалі існує, але я не можу підібрати гідного антоніму, щоб описати нас.

— Ми кохалися прямо на сходах, — каже вона, грайливо рухаючи бровами.

— Ми живемо у квартирі, — кажу я, намагаючись бути незворушною.

— В нас є сходи.

— Ем...ні. Лише ті, що ведуть до нашої квартири.

— Це вони і є. — Вона знизав плечима і робить ковток пива, яке замовила разом з «Малиновим камікадзе».

— Але ж вас могли побачити, — мені не вдалося приховати шоку. Тобто, так, я розумію, що такі викрутаси цілком у стилі Лісси, але мені не дає спокою думка, що вона піддає себе ризику, що хтось по типу місіс Петерсон, яка живе по сусідству, може стати свідком цієї непристойної сцени. Але не думайте, ніби я засуджую її. Не те, щоб я принципово не схвалювала такі дії, просто не розумію, чим вона керується.

Її очі блищать, коли вони нахиляється до мене:

— У цьому й був сенс, — шепоче вона, усміхаючись.

Я хитаю головою, вдаючи огиду.

— Ти б мене не любила, не будь я такою, яка є, — каже Лісса. І вона права. Ми так довго дружимо, що я навіть не уявляю свого життя без неї.

— Тож, — каже вона і ставить пиво на стіл, — хочеш дізнатися про усі подробиці, чи може поділишся тим, що тебе гризе?

— Я в порядку, — моя відповідь прозвучала занадто швидко, що було фатальною помилкою, яка не вислизнула від Лісси.

— Ну, в такому разі, — вона відкидається на спинку стільця, хрускаючи кісточками пальців, — Його звати Том, чи Тім, чи Джон...загалом, коротке ім’я. Працює він чи то бухгалтером чи то секретарем, щось

‘Well, in that case.’ She sits back in her seat and cracks her knuckles. ‘His name is Tom, or Tim, or John... hmmm... something short anyway. And he’s something boring in the city, like an accountant or an actuary or something. Anyway, he’s fit. A bit over six foot and was one hundred percent on the rugby team at university; he has that V–shape thing with the broad shoulders and the tiny waist and the arse like an absolute peach. We met in Disrepute, you know the adorable place in Soho, and I immediately knew we were going to fuck. Like rabbits. Just over and over and over again. So, the first time was the stairs. And then we went into the flat and fooled around on the sofa for a bit. I mean, just wow, what that man can do with his tong—’

‘Alright!’ I can’t take it any more. ‘Please *please* stop!’

Lissa collapses into a fit of giggles. When she finally composes herself she picks up her beer, shakes it slightly, and then motions to the bartender for another. She looks at me and I nod. She raises two fingers at the bar man. ‘Right then. Spill. What’s really going on with you?’

‘Nothing.’

‘Don’t do that, Miss Brooks.’ She looks directly at me. ‘You forget that I know you almost as well as you know yourself. Something’s on your mind and you know how I feel about secrets.’

‘Honestly, Lissa,’ I tell her. ‘It’s nothing.’

‘Well, in that case I’ll go back to my story about hot boring Tom. Or maybe it was Paul... Anyway, we were in the show—’

She’s interrupted by the bartender placing our drinks on the table, and I take the opportunity to try to compose my thoughts, to corral them into some kind of order. I’m trying to find the right place to even start, the right words. But in the end I get out my phone and bring up the news from this morning and the body found in my hotel.

‘Um. Who’s Cody Gelber?’ she asks. But what she really wants to know is why I’m showing her this story.

‘The guy who was found dead in my hotel last night.’

‘Right, the fentanyl guy.’ She carries on reading the article. ‘Suicide?’

нудне коротше. Зате в нього підтягнуте тіло. Він трохи вищий за метр дев’яносто, і я більш, ніж впевнена, що він грав у футбольній команді в університетські роки. В нього така V–подібна фігура з широкими плечима, вузькою талією, а дупця взагалі персик. Ми познайомились у барі «Дісреп’ют», що в кварталі Сохо, одразу побачивши його я зрозуміла, що це закінчиться пристрасним сексом. Ми були наче кролики, підход за підходом. Отож, перший раз був на сходах. Потім ми зайшли у квартиру і трохи побешкетували на дивані. Ти просто не уявляєш, на що здатен язик цього чолові...

— Я зрозуміла! — Я вже не могла цього терпіти. — Будь ласка, *прошу*, припини!

У Лісси починається приступ сміху. Опанувавши себе, вона підняла свій келих пива, збовтала його, а тоді махнула бармену, щоб той приніс ще. Тоді вона поглянула на мене, і я кивнула, після чого подруга підняла два пальці вгору до нього.

— Гаразд тоді. Викладай. Що з тобою відбувається?

— Нічого.

— Ні-ні-ні, міс Брукс, — вона дивиться прямо на мене. — Не забувай, що я знаю тебе як облуплену. Тебе щось турбує, а ти знаєш, як я ставлюся до секретів.

— Лісса, правда, — кажу я, — Все нормально.

— Якщо так, тоді я продовжу свою історію про нудного, але гарячого Тома. Чи може, його звали Пол... Ну менш із тим, потім ми у шоу...

Її перебив бармен, який поставив нам келихи на стіл, і я, користуючись нагодою, намагаюся зібратись із думками, привести їх до купи. Я хочу підібрати слова, щоб почати. Та врешті-решт просто дістаю свій телефон і відкриваю ранкові новини про труп, знайдений в моєму готелі.

— Ем... Хто такий Коді Гелбер? — питає вона. Але насправді вона хоче дізнатися, навіщо я показую їй це.

— Цього чоловіка знайшли мертвим в готелі минулої ночі.

— Так-так, той, що пов’язаний з фентанілом, — вона проглядає статтю.

— Суїцид?

— Мабуть.

‘Apparently.’

‘You didn’t... you know?’ She gives me a look as if I might not have realised she was asking if I slept with him.

‘Of course not! I was at a meeting and then Freya and I had a drink in the bar and then I went to bed. Alone.’ I add the last word and give it extra emphasis.

‘So...’

‘Freya didn’t make the meeting and, by the time I met her for that drink, Cody Gelber was dead.’

Lissa looks at me, confusion etched into her face. ‘I don’t get it.’

I take my phone back from her. ‘I got sent a message. One of those disappearing ones. You know, a picture that you can only see once before it’s gone.’

‘A picture of...’ she looks horrified.

‘Oh no, no. Not of *him*.’ We both pull the exact same face at the idea of someone sending pictures of a dead body. ‘No, it was a message written on a piece of paper.’

‘Oh, phew! Who sent it?’

‘That’s the thing. I don’t know. It wasn’t a number saved in my phone. There was no name on the WhatsApp profile. It could’ve been anyone.’

‘And? Jesus, Millie, what did it say?’

‘Sorry. The message told me to connect the dots between Cody and someone else.’

‘Who?’

I tap my screen a few times. ‘Him,’ I say and slide the phone back to her.

‘Ruben Chambers?’

‘He was murdered. In Milan. On 24 November last year. Freya was at this trade show that same day. It was the same day I was meant to meet Reggie’s parents for the first time.’

‘The one you were hours late to and he was a total prick about it. Fucking Reggie.’ Lissa had never liked him and had made no apologies

— Ви ж не, ну, ти зрозуміла... — вона кидає на мене такий погляд, ніби я й без того не зрозуміла, що вона має на увазі секс.

— Звісно, ні! Я була на зустрічі тоді, потім посиділа з Фреєю у барі, і пішла спати. Одна. — Останнє слово я сказала особливо виразно.

— Отже...

— Фрея не з’явилася на зустрічі. А на момент, коли я її пізніше зустріла у барі готелю, Коді Гелбер вже був мертвий.

На обличчі Лісси застигла розгубленість:

— Щось я не доганяю.

Я забираю від неї свій телефон:

— Мені прийшло повідомлення. Хтось надіслав мені зникаюче фото.

— А на фото був... — вона виглядає нажаханою.

— Ні-ні. Не *він*. — думка про те, що хтось може надіслати мені фото трупа, змушує нас обох скривитися. — Це було фото шмату паперу, на якому було послання.

— А, фух. І хто автор повідомлення?

— В тому то і справа, що я не знаю. В списку моїх контактів цього номеру не було. У його профілі «Ватсап» імені не було вказано. Це міг бути хто завгодно.

— Ну, і? Господи, Міллі, що було на тому папірці?

— Все, вибач. Там було сказано, щоб я знайшла зв’язок між Коді і ще з деким.

— Ким?

Я роблю пару кліків у телефоні:

— З ним, — кажу я і показую їй екран.

— Рубен Чемберс?

— Його вбили. У Мілані. 24 листопада минулого року. У той день Фрея виступала на виставці. Того ж дня мало відбутися моє перше знайомство з батьками Реджі.

— Той самий Реджі, на зустріч з яким ти запізнилася на кілька годин, і він повів себе як недоумок. Довбаний Реджі. — Він ніколи не подобався Ліссі, і вона ніколи цього не приховувала. Вона віддає мій телефон назад.

— Я все одно не розумію.

for her honesty in the matter. She hands my phone back to me. 'I don't get it.'

'The trade show Freya was at, was in Milan. She was there, in the same city, when Ruben died. And she was there, in the same hotel, when Cody died.'

'But Cody was suicide.'

'They think that because the door to his suite was locked from the inside.'

The realisation dawns across her face. 'Ohhh. Ohhh. Your boss was climbing up the balconies. She could have... Holy fuck!'

'Yep.'

'So you think Freya killed these men?'

'I don't know what to think.'

'Jesus shitting Christ, Mills. Your boss is a fucking serial killer.' Her blue eyes flash in the lights of the bar, her mouth open in a near perfect 'O'.

The next morning, Lissa wakes me up just before six thirty with a mug of coffee. 'I've been thinking about your boss issue,' she says, sitting on the edge of my bed. Somehow, despite us not getting home until after midnight, she looks radiant, fresh faced like she's had nine hours' sleep, a yoga session, and a green juice.

'Liss,' I groan, trying to bury myself further under the duvet. 'My alarm hasn't even gone off yet.'

She sighs and stares at my phone for a moment. Suddenly it bursts into life with a chorus of chirping birds. 'There you are.' She sounds smug, like she's been waiting to get the timing perfect. 'Now, listen to me.' She waves at the coffee as I struggle to pull myself into a sitting position. 'So, Freya was there when those two guys got killed right?' 'Right.'

'But that's only two.'

— Виставка, яку відвідала Фрея, проходила в Мілані. Тобто, вона була в тому ж місті, коли помер Рубен.

— Але Коді вчинив самогубство.

— Вони дійшли такого висновку, тому що двері до його номеру були зачинені зсередини.

На її обличчі з'являється усвідомлення:

— Оу...Оууу...Твоя начальниця ще лазила по балконах, Вона ж могла...Бляха!

— Ага.

— То ти думаєш, що Фрея могла їх вбити?

— Я не знаю, як до цього ставитися.

— Трясця твоєї матері, Міллі! Твоя начальниця — клятий серійний вбивця. — Її очі блищать у світлі приміщення, а рот розтуляється у майже ідеальну літеру «О».

Наступного ранку Лісса розбудила мене о пів на шосту з чашкою кави.

— Я думала про цю твою ситуацію з начальницею, — каже вона, присідаючи на край мого ліжка. Незважаючи на те, що ми повернулися вчора десь після опівночі, її обличчя мало досить осяйний і свіжий вигляд. Так може виглядати людина, яка після дев'ятигодинного сну зайнялась йогою та випила овочевого смузі.

— Лісс, — стогну я, намагаючись сховати голову під ковдрою. — В мене ще навіть будильник не спрацював.

Вона зітхає і дивиться на мій телефон. В якийсь момент з нього починають лунати звуки пташиного співу:

— А ось і він, — самовдоволено каже вона, ніби спеціально чекала на цей момент. — А тепер послухай, — вона махає рукою на каву, поки я намагаюсь прийняти сидяче положення. — Отже, Фрея була в тих же містах, коли вбили тих двох хлопців, так?

— Точно.

— Але їх лише двоє.

— Що? — я все ще напів сонна, і не можу второпати, до чого вона веде.

— Жертв лише дві. Щоб отримати звання серійного вбивці, потрібно вбити мінімум трьох. Тож...

‘What?’ I’m still half asleep and I have no idea where she’s going with this.

‘That’s only two. And you need to kill three people to be classed as a serial killer. So...’

‘So?’

‘So what if there are more than two?’

‘What? You mean... what if she really is a serial killer? Like a proper one?’ There’s a hint of disbelief in my voice. I mean, maybe after a few shots it might have seemed like there really was a link between Cody and Ruben, but that was just the Raspberry Kamikaze talking. And earlier in the day my paranoia. Tiredness. Anger that Freya fucked me over with the C’est Magnifique account. I’ve been under a lot of stress the last few days.

‘Exactly. What if she’s been leaving a trail of dead bodies everywhere she goes?’ Lissa takes a sip of her own coffee. ‘Someone is sending you messages. What if *that* is what they’re trying to tell you?’

— Тож...?

— Що, як жертв було більше?

— Що? Ти думаєш, що вона справді може бути серійним вбивцею? Справжнім серійним вбивцею? — в моєму голосі з’явилися нотки недовіри. Можливо, після кількох чарок нам могло здатися, що між Коді та Рубеном дійсно є зв’язок, але це в нас говорив «Малиновий камікадзе». А до цього — моя параноя. Втома. Злість на Фрею через всю цю ситуацію на зустрічі. Останні кілька днів у мене був сильний стрес. — Точно. А що, як вона залишає цілу стежку слідів з трупів всюди, куди потрапляє? — Лісса робить ковток своєї кави. — Хтось надсилає тобі повідомлення. Що, якщо тобі намагаються донести саме *це*?

Chapter 2. Approaches to Recreating Specific Humour and Expressive Conversational Communication into Ukrainian: The Case of *How to Slay at Work* by S. Bonner

2.1 General characteristics of the novel

Sarah Bonner is contemporary British author who specializes in mystery fiction. Originally, she worked as an accountant for 20 years but understood that she has chosen the wrong path and decided to stick to her true passion – writing. The pandemic gave her opportunity to enter the writer's world with her debut novel *Her Perfect Twin* that was released in 2022. Sarah's novels fall within the mystery genre, often centering around ordinary women caught in extraordinary, and sometimes criminal, situations. Her use of humor and stylish settings gives her mysteries a modern, accessible appeal. In this paper we discuss one of her most popular books, *How To Slay At Work* that was shown to the world in 2024. The novel became so popular that the author continued the series with a sequel, further developing the characters and narrative. Sarah shared her working process and daily life in her social networks and gets a lot of support from her followers (Amazon, 1996).

How to Slay at Work is a darkly comic, twisty thriller that combines office drama, psychological suspense, and unexpected empathy in a truly gripping way. All these tense elements are accompanied by specific humor, that distinguishes this mystery novel from other books of this genre. It begins with Millie Brooks, an overworked and underpaid Bid Analyst at the cosmetics company *Serendipity*. She works directly under Freya Ellwood–Winter, the Sales Director – an infamously cold, demanding boss who insists on things like ambiguous instructions, insane coffee orders, and bizarre rules (such as Millie always wearing heels). When Millie's colleague Sam suddenly disappears, she's unofficially promoted to Bid Manager – with no pay rise and even more stress.

But an unexpected business trip to Paris that ruins all Millie's plans leads readers to the main part of a story. While staying at a hotel and getting ready for a conference, Millie notices her boss scaling the back wall like Spider–Man – just hours before a man is found dead in a locked room. Soon Millie receives a strange, anonymous message accusing Freya of being connected to not one, but multiple deaths. Why would anyone suspect her boss of being a serial killer with no hard proof? The accusation sounds unrealistic. But number of coincidences starts to increase. Sam's sudden departure, Freya's secretive habits, and now a second death that doesn't look like a misfortune anymore – Millie starts to explore it more closely.

After coming back to London Millie is threatened by another anonymous message, where Freya is suspected of murdering five victims in total. With the help of her flatmate Lissa and a friend from HR, Kieran, Millie begins a dangerous investigation into Freya's travels and personal life. Everything becomes more serious when Millie finds access to Freya's private diary and travel records, uncovering a disturbing pattern: men keep dying in the same cities Freya visits for work. Unintentionally, Millie starts reluctantly admiring her boss, when more truth is revealed (Stacey–Ann Says, 2024).

The author surprises us with unexpected turn – by making Freya's perspective of story. Another point of view is presented now. The reader begins to understand her motivations and even sympathize with her, trying to find justification for her murders. Freya is sophisticated, intelligent, sometimes even inspiring. The psychological game of two women reminds a chess match, both suspecting how much the other knows. It becomes clear that they may have more in common than either of them thought.

The dual narrative gives readers access to both Millie's confusion and Freya's controlled chaos. What begins as a quirky workplace comedy soon transforms into a layered thriller with deep

feminist undertone. The story satirizes toxic office culture, “women in power” conferences, and societal expectations of women. The writing is laced with sharp wit and moments of dark comedy that are equally shocking and hilarious (Boldwood, 2024).

Readers found themselves sympathizing first with Millie, who pictures a typical young woman in a tough world, then surprisingly connecting with Freya, the elegant but dangerous ice queen who wants to fix her past fails in her own deadly way. The book includes themes of trauma, female rage, and moral grey zones, and it’s told with smart pacing and short addictive chapters. The characters, especially Millie and Freya, are vivid and complex – each flawed, wild, and unforgettable.

The shocking final twist pulls the rug from under the reader’s feet, challenging everything we thought we knew about the characters. The plot is filled with clever red herrings, emotional moments, and gasp-worthy reveals that make it impossible to put down.

The novel is highly recommended for fans of thrillers with a sharp edge and strong female leads. This novel is positively rated by many readers. The prominence led to creating an equally exciting sequel that was released recently. But some followers even ask for more background stories of some characters, like Lissa, for instance. So, we can conclude that Sarah Bonner’s motivation to become a writer appears to be fruitful (Prdgreads, 2023).

The novel is rather entertaining than scaring that could be seen by various usage of humor, curse words and open, sarcastic play of author with her readers. The following elements will be discussed in the next section of our project.

2.2 Analysis of different ways of communication and humour in this novel *How to Slay at Work*

Through all genres of fiction, *How to Slay at work* is related to *action fiction*. Action fiction involves spy novels, adventure stories, tales of intrigue and terror, mysteries – in other words, they are detective stories or thrillers (L. Turco, 2020, p. 103). The thriller is arguably the most widespread and successful narrative genre of modern times (D. Hermanp, M. Jahn, M. Ryan, 2007, p. 607). Action fiction thrives on suspense – a gripping tension forged by conflict. Whether through ideological clashes, high-stakes scenarios, or strategic maneuvers, this tension keeps readers hooked, desperate to see how the hero defeats the villain or how the thriller’s central enigma unravels. Though, the thriller explored in this work has its own factors.

There are some features that distinguish thrillers from other genres and help us make sure that the novel we mentioned meets them. In a typical thriller, the story usually centers around a murder that has not yet happened. The main character is described as an ordinary, unskilled person who notices something suspicious and makes his/her own investigation. This character lacks fighting skills, does not hold a weapon, and often has a physical or mental insecurity that puts her at greater risk – and the protagonist is most often female. The plot usually focuses on one main suspect, creating a strong sense of tension and danger throughout the story (John Truby, 2022, p. 473). These elements help us identify whether a book fits into this genre. So, *How to Slay at Work* includes these conditions, providing us with a typical female character, who has never been trained for carrying a gun or improving physical strength. The novel brings us to the first murder only after certain line of events, throwing out the idea of a possible killer without suspecting others.

One of the most notable elements that engage readers to read the novel is the way the main character interacts with them. Communication is generally understood as a process of interaction that occurs within a social setting, involving a sender (or source) and a receiver. As Fatimayin (2018) explains, communication happens when individuals exchange signals, which may be verbal, graphic, gestural, or visual. These signals can be conveyed through movements of the body, eye contact, or vocal sounds. A key element of communication is the transfer of intended meaning from one person to another.

Over time, communication methods have evolved alongside societal and cultural developments. Bacon (2024) points out that literature has long served as an important tool for communication, dating back to ancient times. In earlier centuries, spoken literature was commonly used, and by the 7th century, written works began to appear in English.

Both language and technology have played a crucial role in shaping communication styles. The growing use of symbolism has made some texts more complex but has also strengthened the connection between the text and the reader. Thus, communication is not a fixed process. It unstoppably adapts to changes in society, culture, and technological progress.

The way communication is presented depends on the type of narrative perspective. Narrative perspective refers to the vantage point from which a story is told. This angle of vision plays a crucial role in shaping how a novel portrays its fictional world – so much so that, at times, the perspective itself can become the very essence of the narrative (P. M. Logan, O. George, S. Hegeman, E. Krista, 2011, p. 540). In discussing the technical aspect of narration, the term refers specifically to the literal “point of view” from which a story is told. For instance, a narrative may be presented in the first person, the third person, or with “free indirect speech”. This defines prose fiction perspective among others including ballet, drama, and narrative poem (D. Shen, 2024, p. 98). According to *Theory of Narrative* (Stanzel), in the first-person narrative situation the character is part of the fictional world and tells the story from his/her own personal point of view (D. Shen, 2024, p. 99). That’s why the novel that is mentioned in this scientific paper refers to the first-person narrative. Even if characters of the story look like a genuine part of a story world, it does not mean that they are all separate entities, like independent figures. Instead, the story is created while being told, and characters have a vital role in shaping the plot. They deepen connections within the story and its world, form symbols and themes of it (D. Gruyter, 2014, p. 34–35). This book is characterized by a high level of narrative empathy. Narrative empathy expresses feelings and perceptions triggered by engaging with narratives through reading, viewing, listening, or imagining (D. Gruyter, 2014, p. 521). It covers several levels: author imaginative process, reader’s emotional reaction and narrative strategies that encourage empathetic engagement. Empathy may be used for specific purposes. The examined book contains components of *Broadcast strategic empathy* that seeks to engage all readers emotionally through, marking human sensitivity and aspirations through collective image (S. Keen, 2006, p. 215).

Every interaction through communication involves its own elements to attract an audience. How to Slay at Work contains different types of humor, that distinguishes this novel among other thrillers. Though the fact that the novel is based on frequent jokes and humorous situations it does not mean that it was easier to write than a typical thriller or detective mystery. Moreover, mixing comedy and drama is much more challenging. Humor in thriller narratives can serve as a powerful tool for character development and plot development. Endowing a protagonist with such types of humor as irony or sarcasm helps the audience to understand that the character is as new to this crime environment as the reader (T. Straw, 2024). This method conveys the story in a more organic way, avoiding excessive seriousness. Sarah Bonner used mainly irony, sarcasm and black humor, that was a part of protagonist’s monologue and narrative.

Irony. As for analysis of certain types of humor, let us start from the wide usage of irony there. In simple terms, irony occurs when there’s a difference between what you say and what you actually mean (Simpson, p. 5, 2017). Irony, in turn, can also be different. In the book, the most frequent variant is structured irony, where a story is told by a naive or unreliable narrator (B. Shaw, 2013, p. 30). For instance:

“I’d rather I wasn’t the person being summoned into her office at 7 a.m., before I’ve even been able to take a sip of my coffee or change out of the trainers I wear for my commute.” (Sarah Bonner, 2024, p. 7).

Here, the main protagonist, Millie, portrays her boss in a not very favorable light. The person she describes as someone she wouldn’t want to become is, in fact, a reflection of herself—though she wishes it weren’t true.

My name isn't Camille. Millie is short for Millicent – I was named after my grandmother, who began calling me Millie when I moved in with her to avoid the confusion of two Millicents – but I don't correct Freya. It's easier not to. And what is a name anyway? (Sarah Bonner, 2024, p. 9)

In this situation, the writer aims to show how useless it would be to argue with her boss, trying to provide an actual point of view. Obviously, the main character must have had experiences in the past that proved any effort on her part would be meaningless. As a result, she makes a sarcastic remark suggesting that your name as a personality does not play any role when it comes to work.

Here is another good example of irony:

This will be dressed as an opportunity and I'll take it, make some sycophantic noises about how I relish the challenge and then bitch about it to Lissa later. Welcome to office life in the twenty-first century. (Sarah Bonner, 2024, p. 9)

The author disguised all dishonesty of modern work environment with this ironic statement emphasizing that pretending and complaining is normal.

Black humor. Next noticeable thing that embellishes this thriller is black humor. Dark comedy or black humor raises topics of death and promotes negative viewpoint (M. Hill, 2023). In English, the word black often symbolizes darkness, despair, and death. Accordingly, black humor is separated from traditional forms of comedy. It does not aim to create a light-hearted or joyful atmosphere (Y. Huang, 2015, p. 615). Black humor often exposes the insanity of life in the face of suffering or death. This form of humor emerges under extreme social or psychological pressure. For example:

What if – when I was having a quick shower as I rushed to get ready so I wouldn't be late – she fell? What if she's lying in that alley, no one any the wiser about where she is? No. I'm being ridiculous, catastrophising, spinning a story out of nothing but fear and paranoia and some kind of morbid fascination with people dying in gruesome ways that has followed me since I was a child. (Sarah Bonner, 2024, p. 16)

In this specific situation, the events happen in a way when the protagonist is worried that something serious could happen to her boss, but then the author gives some background of a character and presents it in a way as if it is something casual. Black humor copes with uncomfortable situations, showing character's deep psychological deep psychological issue, probably anxiety and paranoia.

Let us consider another example:

Cody Gelber keeps nagging at me. Who was this man really? And why did he choose to kill himself in a hotel room? That isn't normal, surely? How many people commit suicide in a place they know some poor chambermaid will find them? Actually, that probably isn't fair, I doubt the thought of who will find your body is exactly a priority when you're staring down the barrel of your own existence. (Sarah Bonner, 2024, p. 27).

Here the author describes the protagonist's reflection on the recent murder that happened in a hotel she was staying in. Her light tone is contrasting with the topic of tragic suicide she is thinking of. It is made not to mock the tragedy, but to show the emotional complexity behind it.

Monologue of main protagonist to the reader is not the only type of communication that meets in books. **Dialogue** is a narrative device that presents verbal interaction between two characters. In narrative prose, dialogue is typically distinguishable from the main narrative through its formal presentation. It usually appears as direct speech, marked by quotation marks, dashes, or other conventional punctuation that indicates character speech. These verbal exchanges are commonly accompanied by speech tags, which clarify who is speaking, and may be placed either before or after the dialogue line (E. Nykänen, A. Koivisto, 2015, p. 2). Every spoken word has its own function and role in a conversation. Gillian Brown and George Yule distinguish transactional functions and interactional. The first one relates to conveying the facts and ideas such as ordering food or giving directions. Interactional function, in turn, is used to build and maintain social relationships through small talk, casual conversations or greetings (G. Brown, G. Yule, 1983, p. 1–3). Dialogues play a crucial role in this novel, serving as a key tool for character development

and contrast. One of the most noticeable contrasts comes up in the protagonist's interactions with different characters. In conversations with her boss, the protagonist maintains a formal and business-like tone. These exchanges are emotionally neutral, characterized by concise, accurate language that reflects a strictly professional relationship. In sharp contrast, her dialogues with her friend are emotionally charged, rich in expressive language, and focused on conveying personal feelings and impressions. This shift in tone and content emphasizes the protagonist's dual roles and helps reveal her inner world and emotional depth.

In the novel that we explore interactional function dominates when it comes to dialogues between the main character and her best friend. Throughout the novel they've been speaking and texting each other in order to exchange news, asking for advice or support, discussing their personal problems. The usage of humor, swearing and taboo words is a prominent feature of their communication. Overall, taboo language is used to provoke intense emotions and offer deep insight into a society's values, cultural standards, and psychological patterns (J. A. Duñabeitia, 2025). So, the author aspired to convey true character's feelings that have accumulated over a long period of time under stress. Let us discuss next examples that show the interactions between characters:

"'Buongiorno!' she says as she answers the phone.

'Italian, but close enough, ' I deadpan.' (Sarah Bonner, 2024, p. 14).

In this given part of the dialogue, we can observe the greetings between the protagonist and her friend. So, here, as it was mentioned earlier, the author highlighted the informality of relationships between characters where they just wanted to hear each other (as they were speaking on the phone) and exchange news. Also, the author used here irony, where one of the interlocutors used the foreign-language greetings that was intended to point out that the protagonist appeared to be in another country (France). The main character, from the other hand, "repelled the attack", by indicating that this greeting is incorrect.

Here is another example:

There's another giggle, slightly louder this time.

"'Lissa. Did you answer the phone while you're having sex?'

'Not like sex sex,' she says, innocent as pie. 'Just a little bit of fun.'

'You are a disgrace,' I tell her, but my tone is light, imbued with a touch of laughter.' (Sarah Bonner, 2024, p. 21)

This piece of conversation contains rather controversial topics that are not always acceptable. However, this shows the intimacy of character's relationship and a big trust. Even while sharing such intimate details of someone's sexual interaction, the author adds a piece of irony here, making fun of the situation.

Another example shows how the experienced friendship helps one speaker to reassure another one:

"I groan a little as I read the messages. I just want to go home and have a shower and put on my pyjamas.

It will do you good

Lissa messages. I sigh. She's probably right. Alcohol and company versus takeaway and lonely sadness.

Stop debating and start walking to Be At One' (Sarah Bonner, 2024, p. 30).

Even if an average person who is not informed about the manner of character's speaking such a rude tone would sound offensive, the author shows us that it was said with intention to spend some common time together. Lissa, the character who convinced Millie to meet, probably, is aware of the fact that main character is very hard to persuade, and such manner would have greater effect.

The big number of various types of humor and raw communication does not distract us from the fact that this novel is a thriller. Black humor in mysteries and detectives make characters unforgettable for readers. Moreover, such a combo is a key for standing out as it looks unusual

and makes the plot unpredictable (G. S. Gerry, 2024). However, it is closely intertwined with scenes of murder description, protagonists view on the situation and detailed investigation process. Humor smoothes out these acute topics, making the novel easier to read.

2.3 Translation of different ways of communication and humour

The process of translation is as exciting as challenging. For achieving an adequate translation, the translator must pay attention to many details, including the genre of a source text, its features, the audience it is intended to etc. Then, after a certain analysis, an expert can choose the strategy or techniques that would be appropriate. The novel that is presented in this project belongs to the fiction literature. Even though it can be based on true stories, fiction relates to imaginary situations that were taken from author's imagination and are not presented as facts (Britannica, 1999). Every fiction is written to draw out reader's feelings. Though, literary literature may sometimes claim additional and more detailed reading, since much information can be rather ambiguous (M. Baker, 2019, p. 294). Consequently, as translators, we refer to the literary translation. Literary translation is likely to sustain or revive the aesthetic elements (Y. Gambier, L. Doorslaer, 2011, p. 69).

As was mentioned earlier, the key elements considered in the novel *How to Slay at Work* are humor and communication both between characters and protagonist's monologue as the way of communication with the reader. Translating humor is considered extremely difficult and often classified "untranslatable" due to both cultural and linguistic challenges. It is easy to detect if the translator fails by conveying humor by the reaction of an audience. Readers simply do not laugh at jokes. There are two main aspects of untranslatability. The cultural untranslatability means that some humorous elements cannot be translated due to ethical concern. Linguistic untranslatability struggles in finding appropriate equivalent in the target language (Y. Gambier, L. Doorslaer, 2010, p. 149–150). Usage of swearing and curse language in the discussed novel is also situated here as a humorous feature that conveys characters' feelings.

So, when it comes to translating process, translator needs to choose the strategy or techniques that s/he finds the most appropriate. Translation techniques are defined as methods used to study and classify how translation equivalence functions (C. Iordan, 2021). The classification of translation techniques defined by Molina and Hurtado that is introduced in their study *Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach* Albir are universal and common. They divided translation into three distinct types of procedures: literal translation methods (such as borrowing, calque, and literal translation), oblique translation methods (including modulation, transposition, equivalence, and adaptation), and seven basic procedures. Currently, we will explore the usage of different techniques on the examples of elements discussed in this work.

Let us start with the **irony**:

Freya technically means 'noble woman', but it was also the name of my neighbour's aloof husky who considered herself far above giving anyone any affection. She looked like a wolf and had the teeth to match. My boss couldn't have a more perfect moniker in my opinion. (Sarah Bonner, 2024, p.10)

Фрея в перекладі означає «благородна жінка», але це також ім'я собаки мого сусіда, яка була дуже скупю до ласки. Ця лайка була схожа на вовка і мала великі гострі зуби. Як на мене, кращого прізвиська для моєї начальниці годі було й придумати.

In this translation, several key techniques are employed to preserve meaning and tone. Generalization which provides more general term, occurs in rendering "aloof husky" as «собака», where the specific breed is replaced with a broader term to maintain clarity and fluency (L. Molina, A. Hurtado Albir, 2002, p. 510). Modulation is a shift between point of view, emphasis, or conceptual framework compared to the source text (L. Molina, A. Hurtado Albir, 2002, p. 500). This technique is seen in translating "had the teeth to match" as "мала великі гострі зуби",

shifting from an idiomatic expression to a more explicit description suited to the target language. Particularization is used when “she” becomes “ця лайка”, making the referent clearer by specifying the subject. Lastly, structural modulation is applied in the final sentence, where the word order and phrasing are restructured to sound natural in Ukrainian while preserving the original ironic tone (L. Molina, A. Hurtado Albir, 2002, p. 510).

Here is another example:

I was gone for less than five minutes, but she has this thing – I was going to call it a talent, but it seems a rather odd thing to celebrate like that – for being able to eat incredibly quickly, as if she’s merely inhaling the food rather than eating it. (Sarah Bonner, 2024, p.10)

Мене не було менше п'яти хвилин, але у неї є така особливість, я хотіла б назвати це талантом, проте досить дивно було б називати здатність їсти так, ніби всмоктуючи вміст своєї тарілки, талантом.

This translation demonstrates the use of several translation techniques to render meaning naturally in the target language. Reduction is employed in “thing to celebrate” and “rather than eating”, where the original structures are shortened or omitted in translation, avoiding unnecessary repetition and preserving fluency (L. Molina, A. Hurtado Albir, 2002, p. 510). Particularization – the use of more concrete terms – appears in rendering “thing” as “особливість”, offering a more specific and culturally appropriate term in Ukrainian (L. Molina, A. Hurtado Albir, 2002, p. 510). Likewise, “food” becomes «вміст своєї тарілки», which provides a more vivid and localized image.

Another illustration of irony can be seen here:

I went on a date a few months ago with a guy who ate in the same way. He told me it was an old boarding school habit, but Lissa did some Google searching and discovered he’d spent two years in prison for identity theft. (Sarah Bonner, 2024, p.10)

Кілька місяців тому я ходила на побачення з хлопцем, який їв так само. Він сказав мені, що це стара шкільна звичка, але Лісса пошукала в Гуглі і виявила, що він провів два роки у в'язниці за крадіжку особистих даних

Here structural modulation was used in rendering “I went on a date a few months ago” as «Кілька місяців тому я ходила на побачення». The shift in word order places the time expression at the beginning of the sentence, aligning with natural Ukrainian sentence rhythm and emphasis. The rest of example do not involve any wordplay or phrases that need cultural adaptation, so it can be considered as literal translation.

This is another instance:

I watch the screen as it confirms the message was delivered and wait for the three little ellipses to show she’s replying. They don’t come. (Sarah Bonner, 2024, p.18)

Я туплюся в екран, в надії побачити заповітні три крапочки, які вказали б на те, що вона друкує повідомлення. Але цього не сталося.

Variation is used in translating “watch” as “туплюся”, which adds a colloquial and emotionally charged nuance, conveying the speaker’s anxious anticipation more vividly than a literal equivalent (L. Molina, A. Hurtado Albir, 2002, p. 511). Reduction appears in omitting the clause “as it confirms the message was delivered”. This part was not crucial for emotional focus and was reduced due to avoiding overloading. Modulation is applied twice: “replying” becomes “друкує”, shifting from intention to visible action, and “they don’t come” is rendered as “цього не сталося”, transforming the direct negative fact into a broader expression of unfulfilled expectation. Together, these strategies enhance emotional resonance while preserving the scene’s meaning and tone.

Let us consider another case of irony:

The newsreader is impossibly perky given this went out at 5 a.m., but her co-host is almost comatose (Sarah Bonner, 2024, p.20).

Ведуча новин говорить досить бадьоро як для п'ятої ранку. Проте її напарниця виглядає так, наче вона у стані напів коми.

In this translation, structural modulation is applied by splitting the original compound sentence into two separate sentences. Additionally, particularization is used in translating “*is almost comatose*” as “*виглядає так, наче*”. This technique makes the description more explicit by specifying the visible appearance rather than directly stating the condition

The next element which we will explore according to the usage of translation techniques is **black humor**. Though it might be complicated to deliver the idea due to sensitivity of this topic, with the right technique it would sound natural and keep its humorous balance.

Consider the following example:

I mean, sure it might not be the world's most exciting job, but it shouldn't be the kind of career that would get you killed

Тобто, так, можливо, це не найцікавіша робота у світі, але ж не вбивати за це.

The reduction in this case helps to keep the humorous tone, making it culturally relatable and direct, omitting “*the kind of career*”. Despite this simplified version, the idea was transmitted. The literal translation appears in the rest of the sentence.

The following is a further example:

But Cody Gelber doesn't seem like the kind of man who would barricade himself in his hotel suite and take a huge dose of fentanyl (Sarah Bonner, 2024, p.22).

Але Коді Гелбер не виглядає як той, хто закриється в своєму готельному номері та прийме надмірну дозу фентанілу.

Since this example contains explicatory element, where author shows character's reflection, literal translation transfers the emotional impact and the tone. But modulation conveys the verb “*barricade*” with “*закритися*” making it more clear.

There is another illustration of translation analysis:

No. I'm being ridiculous, catastrophising, spinning a story out of nothing but fear and paranoia and some kind of morbid fascination with people dying in gruesome ways that has followed me since I was a child. (Sarah Bonner, 2024, p. 18).

Ні. Я божеволію, просто накручую себе. Розвела трагедію на пустому місці, піддавшись страху та параної. А це мене з дитинства цікавили випадки особливо жахливих смертей.

Here reduction is used in rendering “*I'm being ridiculous, catastrophising, spinning a story out of nothing*” as “*Розвела трагедію на пустому місці*”, omitting specific lexical items in favour of a concise and natural Ukrainian equivalent that conveys the overall meaning. Transposition is applied in transforming noun phrases such as “*fear and paranoia*” into the verb-based structure “*піддалася страху та параної*”, which aligns better with Ukrainian syntactic norms. Modulation is evident in the last sentence, shifting the focus from emotional abstraction “*fascination*” to a more culturally and linguistically acceptable expression of interest “*цікавили*”.

Let us consider the next instance of black humor:

Actually, that probably isn't fair, I doubt the thought of who will find your body is exactly a priority when you're staring down the barrel of your own existence. (Sarah Bonner, 2024, p. 27).

Певно, моє зауваження недорчене. Думаю, останнє, чим люди переймаються перед самогубством, це те, хто першим знайде їхнє тіло.

In this example, modulation is used in rendering “*I doubt...*” as “*Думаю*”, which aligns more naturally in Ukrainian language. Another case of modulation is seen in transforming “*the thought of who will find your body...*” into “*останнє, про що переймаються...* це те, хто першим знайде їхнє тіло”, which reconfigures the structure to reflect typical patterns of Ukrainian emphasis. The metaphorical phrase “*taring down the barrel of your own existence*” is omitted and replaced with the more direct “*перед самогубством*” through reduction. Finally, the phrase “*who*

will find” becomes “*хто першим знайде*”, involving a subtle particularization by adding “*першим*” to emphasize emotional weight.

How many people commit suicide in a place they know some poor chambermaid will find them? (Sarah Bonner, 2024, p. 27).

Хіба багато людей зводять рахунки з життям у місці, де їхнє тіло знайде якась нещасна покоївка?

In this example, modulation is used in translating “commit suicide” as “зводять рахунки з життям”, replacing the direct wording with an idiomatic Ukrainian expression that conveys the same idea more naturally. Another case of modulation appears in the word “poor”, rendered as “нещасна”, which shifts the meaning from financial status to emotional suffering, aligning better with the context.

Another element that is worthy of its translation exploration is communication in *dialogues* between characters. Translator’s task is to preserve the emotional tone and convey or soften taboo words and swearing to make it readable for audience. To demonstrate this, we will provide the following fragment:

‘Lissa. Did you answer the phone while you’re having sex?’

‘Not like sex sex,’ she says, innocent as pie. ‘Just a little bit of fun.’ (Sarah Bonner, 2024, p. 21).

– Ліссо, ти що, займаєшся сексом, поки я говорю з тобою по телефону?

– Це не те, щоб секс секс, – невинно промовляє вона, – просто трохи розважаємось.

Literal translation of the taboo word sex and its humorous repetition sex sex was used to convey playful character interaction. This technique was appropriate since we have direct equivalent of the words sex and it does not confuse audience. The idiomatic phrase *innocent as pie* is omitted, preserving only *невинно промовляє*. Also, transposition of the noun *fun* with the verb *розважаємось* sounds more natural in the target language.

There is another example:

“Ohhh. Ohhh. Your boss was climbing up the balconies. She could have... Holy fuck!”

‘Уер.’

‘So you think Freya killed these men?’

‘I don’t know what to think.’

‘Jesus shitting Christ, Mills. Your boss is a fucking serial killer.’ (Sarah Bonner, 2024, p. 37).

– Оу... Оууу... Твоя начальниця ще лазила по балконах, Вона ж могла... Бляха!

– Ага.

– То ти думаєш, що Фрея могла їх вбити?

– Я не знаю, як до цього ставитися.

– Трясця твоїй матері, Міллі! Твоя начальниця – клятий серійний вбивця.

This emotionally charged dialogue includes several expressive shifts in translation. The expletive “*Holy fuck!*” is rendered as “бляха”, where modulation that preserves the tone while using a culturally appropriate equivalent. The phrase “*Your boss was climbing*” becomes “*Твоя начальниця ще лазила*”, where amplification is achieved with “*ще*”. The phrase “*these men*” is generalized to “*їх*”, a case of generalization that simplifies without loss of meaning. “*I don’t know what to think*” becomes “*Я не знаю, як до цього ставитися*”, a more natural Ukrainian construction through modulation. The strong exclamation “*Jesus shitting Christ*” is localized as “*Трясця твоїй матері*”, showing variation with cultural substitution. Similarly, “*fucking serial killer*” is adapted to “*клятий серійний вбивця*”, another variation that softens the emotional weight while using familiar Ukrainian profanity.

Here is another example:

Make sure you look a little more put together for dinner.’ (Sarah Bonner, 2024, p. 12).

Переконайся, що до вечері ти будеш виглядати більш пристойно.

In this sentence, the phrase “for dinner” is rendered as “до вечер” and is put in the beginning of the sentence, showing structural modulation. The expression “more put together” is translated as “виглядати більш пристойно”, which is a case of lexical modulation — a shift from a vague idiomatic English phrase to a more concrete and culturally appropriate Ukrainian equivalent. This maintains the intended meaning while ensuring clarity and natural flow in the target language.

The following instance provides rather spicy pieces of information:

We met in Disrepute, you know the adorable place in Soho, and I immediately knew we were going to fuck. Like rabbits. Just over and over and over again. So, the first time was the stairs. And then we went into the flat and fooled around on the sofa for a bit. I mean, just wow, what that man can do with his tong—’ (Sarah Bonner, 2024, p. 35).

Ми познайомились у барі “Дісреп’ют”, що в кварталі Сохо, одразу побачивши його я зрозуміла, що це закінчиться пристрасним сексом. Ми були наче кролики, підход за підходом. Отож, перший раз був на сходах. Потім ми зайшли у квартиру і трохи побешкетували на дивані. Ти просто не уявляєш, на що здатен язик цього чолові...

The name “Disrepute” is preserved as “Дісреп’ют” through borrowing, keeping the proper noun intact. The casual filler “you know” is omitted, showing reduction for smoother flow. The added detail “в кварталі Сохо” illustrates amplification, clarifying location for the target audience. The phrase “I immediately knew” is expanded to “одразу побачивши його я зрозуміла”, also amplification, to reflect natural Ukrainian narrative rhythm. The verb “fuck” becomes “пристрасний секс”, a variation that tones down vulgarity while preserving intensity. Similarly, “like rabbits” becomes “ми були наче кролики” is an amplification and “over and over and over again” is reduced to “підход за підходом”, showing reduction. The exclamatory “I mean, just wow” shifts to “ти просто не уявляєш”, a modulation for emotional equivalence. Finally, “what that man can do” becomes “на що здатен язик”, a modulation focusing on the implied meaning rather than literal wording.

‘For fuck’s sake, Millie!’ She picks up the cocktail menu purely so she can throw it down again. ‘What the fuck?’ She picks it up a second time and slams it down even more forcefully. ‘You’re letting her walk all over you!’ (Sarah Bonner, 2024, p. 30).

Чорт забирай, Міллі! — Вона схопила меню, і знову поклала його на місце. — Якого біса? — Вона ще раз взяла меню і ляснула ним по поверхні, на якій воно лежало. — Ти дозволяєш їй попирати тобою!

This excerpt showcases dynamic and emotionally charged translation choices. The expletive “For fuck’s sake” is rendered as “Чорт забирай”, a variation that conveys frustration in a culturally acceptable way. “What the fuck” becomes “Якого біса”, using an established equivalent that retains the original intensity. The phrase “slams it down” is translated as “ляснула ним по поверхні”, an instance of amplification that adds descriptive detail for clarity and dramatic effect. Finally, “walk all over you” is adapted as “попирати тобою”, a vivid modulation that preserves the metaphor’s emotional meaning while aligning with Ukrainian idiomatic usage.

After making certain analysis, we can conclude that humor in monologue is one of the most challenging elements for translation process in this novel. Another complicated thing was rendering dialogues between main character and her friend unlike with her boss, where in the first case difficulty in conveying emotional tone without sounding too vulgar was the main obstacle.

Conclusions

The novel *How to Slay at Work* by Sarah Bonner is contemporary thriller with the female in the role of the lead character. The book tells us a story of a young woman in a business sphere whose boss turn to be a serial killer. The protagonist starts her own investigation in order to achieve the truth and punish the ones who are guilty.

The book covers such topics as murder, mystery, crime, investigation, friendship and others. Since the novel has not been rendered in Ukrainian language, I used my translation skills trying to achieve adequate rendering.

The novel contains short sentences dedicated to murder and investigation scene description. Admitting that the book belongs to the thriller genre, it does not create the feeling of desperate fear due to the usage of various stylistic elements such as humor and informal communication.

The book carries such stylistic elements as informal communication in dialogues, black humor and irony that were main challenges in the process of the book translation.

In this translation project we carried out the translation of the novel, paying attention to the genre. Humorous and communicative elements of the novel were analyzed, and their translations techniques were defined.

Moreover, since the translation part is considered to be one of the most important in the project, translation techniques applied in order to achieve adequate translation were defined and every case of challenging in translation was analyzed according to their classification by Molina and Hurtado Albir (2002). Quantitative analysis showed the following frequency of translation techniques applied in the process of rendering expressive communication and specific humour in *How to Slay at Work* by Sarah Bonner:

- Modulation (24%)
- Literal translation (17%)
- Reduction (16%)
- Variation (13%)
- Amplification (9%)
- Particularization (6%)
- Generalization (5%)
- Established equivalent (4%)
- Transposition (4%)
- Borrowing (2%)

As a result, modulation translation technique was one of the most frequently used in the process of translation. But it is also worth noting literal translation, reduction, variation, etc.

Specifics of this translation project is a future topic for translators to overcome challenges in rendering expressive communication in fiction into Ukrainian.

List of references

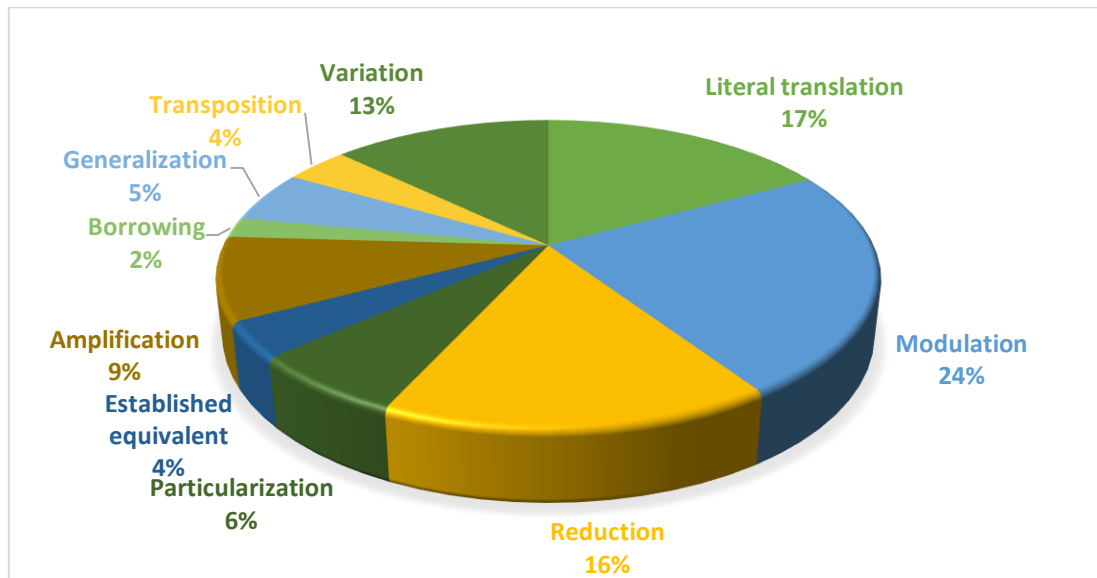
1. Boldwood. (2025, May 24). *How to slay at work – Boldwood*. Retrieved from: <https://www.boldwoodbooks.com/book/how-to-slay-at-work/>
2. Brown, G., & Yule, G. (1983). *Discourse analysis*. Cambridge University Press.
3. 3.Communication through literature. (n.d.). Retrieved from: <https://www.yourmarketingteam.co.uk/blog/communication-through-literature.html>
4. FlaglerLive. (2025, January 30). *Insults and the power of taboo language*. FlaglerLive. Retrieved from: <https://flaglerlive.com/taboo-language/>
5. Gambier, Y., & Van Doorslaer, L. (2010). *Handbook of Translation Studies*. John Benjamins Publishing.
6. Group, T. & F. (2021). *Routledge Encyclopedia of Translation Studies*. Routledge.
7. Gsgerryadmin. (2025, May 1). *Humor in Crime Thrillers: Enhancing Suspense with Comedy*. Welcome to GS Gerry. Retrieved from: <https://gsgerry.com/humor-in-crime-thrillers/>
8. Herman, D., Ryan, M.-L., & Jahn, M. (2010). *Routledge Encyclopedia of Narrative Theory*. Taylor & Francis Group.
9. Hill, M. *Types of humour used in literature*. Stephen Leacock Associates. Retrieved from: https://leacock.ca/pdfs/Types_of_Humour.pdf
10. How to Slay at work (How to Slay, #1). (2025). Goodreads. Retrieved from: <https://www.goodreads.com/book/show/214101371-how-to-slay-at-work>
11. Huang, Y. (2015). *Exploration on the black humor in American literature*. Retrieved from: https://www.researchgate.net/publication/301448807_Exploration_on_the_Black_Humor_in_American_Literature
12. Humor in mysteries and thrillers is no joke. (2024, May 16). *CrimeReads*. Retrieved from: <https://crimereads.com/humor-in-mysteries-and-thrillers-is-no-joke/>
13. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). *Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach*. *Meta: Journal des traducteurs / Translators' Journal*, 47(4), 498–512. <https://doi.org/10.7202/008033ar>
14. 14.Patricegotting, V. a. P. B. (2024, September 27). *BLOGTOUR REVIEW – How to Slay at Work by Sarah Bonner*. Prdgreads. Retrieved from: <https://prdgreads.home.blog/2024/09/27/blogtour-review-how-to-slay-at-work-by-sarah-bonner/>
15. Sarah Bonner: books, biography, latest update. (2025). Amazon.co.uk. Retrieved from: <https://www.amazon.co.uk/stores/author/B0924KDPN6/about>
16. Sarah Bonner (2024). *How to Slay at Work*. London: Boldwood Books Ltd.
17. Schellinger, P. (Ed.). (1998). *Encyclopedia of the novel* (2 vols.). Routledge.
18. Shaw, B. (2013). *Jolly Good Detecting: Humor in English Crime Fiction of the Golden Age*. McFarland & Company, Incorporated Publishers.
19. Shen, D. (2024). *Discourse and style: What Narratology and Stylistics Can Do for Each Other*. Taylor & Francis.
20. Srbaugh. (2024a, September 25). *How to Slay at Work – Book Review – Dr. Stacey-Ann Baugh*. Dr. Stacey-Ann Baugh. Retrieved from: <https://staceyannsays.com/how-to-slay-at-work-book-review/>
21. Srbaugh. (2024b, September 25). *How to Slay at Work – Book Review – Dr. Stacey-Ann Baugh*. Dr. Stacey-Ann Baugh. Retrieved from: <https://staceyannsays.com/how-to-slay-at-work-book-review/>
22. The Editors of Encyclopaedia Britannica. (2025, April 7). *Fiction | literature | Britannica*. Encyclopedia Britannica. Retrieved from: <https://www.britannica.com/art/fiction-literature>

23. Truby, J. (2022). *The anatomy of genres: How Story Forms Explain the Way the World Works*. Picador.
24. Turco, L. (2020). *The Book of Literary Terms: The Genres of Fiction, Drama, Nonfiction, Literary Criticism, and Scholarship* (Second Edition). University of New Mexico Press.
25. University of Technology Sydney Library. (2020). *Referencing images in APA 7th* [PDF]. Retrieved from: https://www.lib.uts.edu.au/sites/default/files/2023-05/apaimageguide_2020.pdf

Appendices

Appendix A

Chart of translation techniques in *How to Slay at Work*



Appendix B

Chart of literary devices in *How to Slay at Work*

